

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1970

Warszawa, dnia 2 stycznia 1970 r.

Nr 1

01872

SPIS TREŚCI

br 11:12

Dział A

Poz.		str.
1	— uchwała Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych i Zarządu Głównego Naczelnej Organizacji Technicznej z dnia 2 grudnia 1969 r. w sprawie aktualnych zadań związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT w podnoszeniu efektywności gospodarowania	2

Dział B

2	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 października 1969 r. w sprawie przekazywania dla potrzeb obrony Państwa środków transportowych, znajdujących się w posiadaniu osób fizycznych i osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki społecznej	6
3	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1969 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu żeglugi	9
4	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1969 r. w sprawie określenia tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów zawodowych w niektórych szkołach wyższych	10
5	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1969 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców	10
6	— uchwała Nr 193 Rady Ministrów z dnia 23 października 1969 r. w sprawie kombinatów przemysłowych i budowlanych	11
7	— uchwała Nr 196 Rady Ministrów z dnia 23 października 1969 r. w sprawie zadań Powszechnej Kasy Oszczędności oraz przejęcia przez Powszechną Kasę Oszczędności zadań i czynności przedsiębiorstwa Obsługa Ratalnej Sprzedaży „ORS”	13
8	— uchwała Nr 202 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1969 r. w sprawie umundowania członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa	14
9	— uchwała Nr 203 Rady Ministrów z dnia 6 listopada 1969 r. zmieniająca uchwałę w sprawie funduszu premiowego w niektórych państwowych gospodarstwach rolnych	17
10	— rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 października 1969 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą uważa się za pracowników w rozumieniu ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin	19
11	— zarządzenie Nr 105 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1969 r. w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych	19
12	— zarządzenie Ministra Łączności z dnia 22 września 1969 r. w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużonego Pracownika Łączności”, zasad i trybu jej nadawania oraz sposobu noszenia	20
13	— zarządzenie Ministra Finansów z dnia 27 listopada 1969 r. zmieniające zarządzenie w sprawie szczegółowego zakresu działania Powszechnej Kasy Oszczędności	21
14	— zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 września 1969 r. w sprawie niezawieszania prawa do emerytury lub renty rencistom zatrudnionym okresowo w powiatowych komisjach poborowych	22
15	— wyjaśnienie Nr 3 Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 września 1969 r. w sprawie terminu rozciągnięcia na choroby zawodowe przepisów ustawy o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy	22
16	— zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 10 września 1969 r. w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużony dla Kultury Polskiej”, trybu jej nadawania, sposobu wręczania i noszenia oraz trybu pozbawiania	23

DZIAŁ A

1

UCHWAŁA PLENUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH I ZARZĄDU GŁÓWNEGO NACZELNEJ ORGANIZACJI TECHNICZNEJ

z dnia 2 grudnia 1969 r.

**w sprawie aktualnych zadań związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych NOT
w podnoszeniu efektywności gospodarowania.**

Realizowany z inicjatywy i pod kierownictwem partii proces przechodzenia naszej gospodarki na wyższy etap rozwoju poprzez podniesienie efektywności, intensyfikację i unowocześnienie produkcji — zwiększa wagę i znaczenie społecznego zaangażowania całych załóg, kadry inżynieryjno-technicznej i ekonomicznej, pracowników zaplecza naukowo-badawczego oraz aktywności samorządu robotniczego, wszystkich organizacji społecznych i fachowych, związanych z frontem produkcji.

Istotne znaczenie dla mobilizacji społecznej inicjatywy na tym odcinku ma zespolenie w procesie produkcji twórczego wysiłku klasy robotniczej z aktywnością wysoko kwalifikowanych kadr naukowo-technicznych.

I. Kierunki społecznego działania w zakresie unowocześnienia i intensyfikacji produkcji oraz zwiększenia efektywności gospodarowania w latach 1971—1975.

Decydujące znaczenie dla zwiększenia dochodu narodowego ma wzrost wydajności pracy — głównie poprzez przyspieszenie tempa zastosowania w przedsiębiorstwach nowoczesnej techniki i technologii w połączeniu z nowoczesną organizacją pracy i produkcji.

1. Wspólne Plenum CRZZ i ZG NOT, zobowiązuje wszystkie zarządy główne związków zawodowych i zarządy stowarzyszeń naukowo-technicznych do zapewnienia pełnej koordynacji działania ogniw związkowych i SNT NOT oraz udzielania niezbędnej pomocy samorządowi robotniczemu w toku dalszych prac nad planem na lata 1971—1975.

CRZZ i zarządy główne związków zawodowych, a WKZZ na szczeblu wojewódzkim, będą systematycznie informować organizacje związkowe i samorząd robotniczy o problemach wynikających z toku prac nad planem pięcioletnim, jak również wytyczać aktualne zadania.

Instancje związkowe wszystkich szczebli przedkładać będą administracji gospodarczej uzasadnione postulaty i wnioski załóg, zmierzające do poprawy efektywności gospodarowania i podniesienia poziomu życiowego ludzi pracy.

2. Głównym zadaniem w działalności ogniw związkowych i SNT NOT w zakresie poprawy efektywności produkcji przemysłowej jest zapewnienie zwiększenia inspirującej i kontrolnej roli samorządu robotniczego. Wspólne Plenum CRZZ i ZG NOT uważa, że dla osiągnięcia tego celu w zakładach pracy należy przede wszystkim:

- poszukiwać rezerw wzrostu produkcji i wydajności pracy drogą polepszania organizacji produkcji i pełniejszego wykorzystania technicznego uzbrojenia pracy bez zwiększenia zatrudnienia;

- poszukiwać rezerw w zakresie poprawy jakości

produkowanych wyrobów w drodze analizy ich nowoczesności w porównaniu z wyrobami innych producentów krajowych i zagranicznych; w programach działalności SNT NOT i związków zawodowych sprawy nowoczesności, jakości produkcji i usług oraz zdecydowanej walki z brakoróbstwem, uznać należy za pierwszoplanowe;

- wpływać na efektywne wykorzystanie czasu pracy, zapewnienie przez administrację rytmiczności produkcji, usuwanie źródeł i przyczyn nadmiernego wzrostu godzin nadliczbowych, rozwijać inicjatywy prowadzące do wytwarzania klimatu społecznego przeciwdziałania nie usprawiedliwionej absencji i zapewnić społeczną kontrolę przestrzegania w tej dziedzinie odpowiednich przepisów;

- przeprowadzić analizy wąskich przekrojów w produkcji, a także wskaźnika zmienności wykorzystania maszyn i organizacji produkcji na stanowiskach roboczych;

- inspirować społeczną inicjatywę załóg w dziedzinie usprawnienia produkcji poprzez dokonywanie analiz porównawczych planów postępu techniczno-organizacyjnego w zestawieniu z przodującymi przedsiębiorstwami w kraju i zagranicą; w oparciu o analizy należy sporządzać poglądowe wykresy i tablice zapoznające załogi z faktycznymi wskaźnikami produktywności środków trwałych i wydajności pracy własnego zakładu oraz z możliwościami ich zwiększenia przy zastosowaniu nowoczesnych metod produkcji;

- koncentrować uwagę organizacji związkowych, kół SNT NOT i samorządu robotniczego na społecznej kontroli warunków, które powinna stwarzać administracja dla prawidłowego wykorzystywania w produkcji rezultatów badań i prac rozwojowych;

- w szerszym zakresie wprowadzać do praktyki wyniki badań i opracowań z zakresu naukowych zasad organizacji pracy oraz rozwijać wszelkie inicjatywy pracownicze, mające na celu podniesienie poziomu organizacji każdego stanowiska i całych przedsiębiorstw;

- inspirować placówki zaplecza naukowo-badawczego, aby wykonywane przez nie prace uwzględniały rozwiązania problematyki z zakresu ochrony zdrowia i życia pracujących.

Całokształt tych przedsięwzięć powinien być co najmniej raz w roku przedmiotem analizy konferencji samorządu robotniczego.

3. Wyzwalanie twórczych inicjatyw i nowatorskich ambicji ludzi pracy w przemyśle i zapleczu naukowo-technicznym, wyrażających się w formie wynalazczości, stanowi istotny element poprawy efektywności gospodarowania.

W związku z tym Plenum CRZZ i ZG NOT zaleca:

- dokonywanie przez samorząd robotniczy, przy

współdziałale ogniw SNT NOT, analiz rozwoju i wdrażania wynalazków do produkcji oraz oddziaływania w tym kierunku na administrację zakładów pracy w celu przestrzegania i prawidłowej realizacji przepisów oraz stwarzania właściwych warunków dla rozwoju wynalazczości pracowniczej;

- rozwijanie bardziej skutecznej działalności w celu zwiększenia udziału robotników i kadry inżynierjno-technicznej w ruchu wynalazczym. W tym zakresie powinny być bardziej niż dotychczas uaktywniane kluby techniki i racjonalizacji oraz doradcy techniczni. Należy dążyć do powoływania i rozwijania międzyzakładowych i środowiskowych klubów techniki i racjonalizacji w placówkach szkolnictwa wyższego i technicznego, instytutach i biurach projektowo-konstrukcyjnych;

- inspirowanie przez rady zakładowe i koła SNT NOT, przy udziale KTiR, tworzenia brygad racjonalizatorskich w celu rozwiązywania najbardziej ważnych i trudnych zagadnień zakładowego planu postępu technicznego;

- otoczenie szczególną opieką zainteresowań i uzdolnień twórczych młodzieży i rozwijanie różnych form społecznej aktywności, szczególnie poprzez Turniej Młodych Mistrzów Techniki.

4. Wspólnym obowiązkiem naukowców i techników oraz całych załóg jest wdrażanie opartych o zdobycze nauki nowych konstrukcji i nowoczesnych technologii, rozszerzanie mechanizacji i automatyzacji procesów produkcyjnych, zabezpieczenie prawidłowej organizacji pracy. Realizacja planów postępu technicznego musi spełniać wymogi bezpieczeństwa i higieny pracy oraz zabezpieczać pełne przystosowanie wprowadzanych urządzeń, konstrukcji i technologii do biologicznych właściwości człowieka.

Celowi temu służyć powinno rozwijanie różnych form współpracy naukowców oraz specjalistów z kadrą zakładowego zaplecza technicznego i pracownikami produkcji.

Związki zawodowe i SNT NOT powinny być inicjatorami i współorganizatorami tej współpracy, w której należy uwzględniać przede wszystkim:

- rozszerzanie ścisłych powiązań placówek naukowo-badawczych i wyższych uczelni z zakładami produkcyjnymi zainteresowanymi zakresem ich badań bądź zalecającymi określone tematy do opracowania;

- odbywanie wspólnych konsultacji i podejmowanie ustaleń w zakresie programów wprowadzania nowoczesnej technologii i produkcji oraz planów prac zakładowego zaplecza naukowo-technicznego;

- organizowanie i właściwe korzystanie z informacji naukowo-technicznej w zakresie postępu technicznego krajowego i zagranicznego.

W zakresie organizacji współpracy nauki z przemysłem jak również integracji środowisk zawodowych ważna rola przypada ogniom związków zawodowych i stowarzyszeń naukowo-technicznych w dziedzinie tworzenia brygad wdrożeniowych, składających się z robotników, techników, inżynierów i pracowników naukowych, podejmujących zespołowe zobowiązania szybkiego wdrażania nowych metod,

urządzeń i maszyn, wcześniejszego opanowywania techniki i technologii licencjonowanej itp.

W procesie intensyfikacji naszej gospodarki istotne znaczenie ma prawidłowe i racjonalne wykorzystanie kadr.

5. Związki zawodowe i Naczelna Organizacja Techniczna wezmą udział w przygotowaniu i realizacji programu intensyfikacji kształcenia i doskonalenia kwalifikacji kadr oraz ogółu zatrudnionych. Samorząd robotniczy zapewnić będzie społeczną kontrolę właściwego wykorzystania przez administrację wysoko kwalifikowanych kadr w przedsiębiorstwach. Wspólne Plenum CRZZ i ZG NOT uważa, że szczególnie istotne znaczenie ma tutaj współdziałanie ogniw naszych organizacji w zakładach pracy.

Rady zakładowe i koła SNT NOT w zakładach pracy powinny swą działalność kierować głównie na rozwiązywanie następujących problemów:

- przeprowadzanie systematycznie, przynajmniej raz w roku, analiz i ocen wykorzystania i rozmieszczenia kadry inżynierjno-technicznej i przedstawianie na KSR wniosków dotyczących przesunięcia inżynierów specjalistów do pracy w zapleczu naukowo-technicznym oraz właściwego zatrudnienia techników, którzy w wielu przypadkach pełnią obecnie funkcje wykonywane obecnie przez inżynierów;

- podnoszenie kwalifikacji robotników, zwłaszcza w zakresie opanowywania nowych technologii i elementów automatyzacji, w celu przystosowania ich do szybko zmieniających się technicznych warunków pracy;

- udzielanie kwalifikowanej pomocy w doskonaleniu i realizacji programów stażów pracy, praktyk zawodowych i robotniczych.

Plenum uważa za niezbędne, aby CRZZ i Zarząd Główny NOT dokonały analizy dotychczasowych doświadczeń w realizacji stażów pracy i praktyk produkcyjnych, i na tej podstawie opracowały — przy udziale Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego oraz Komitetu Pracy i Płac — propozycje odpowiednich zmian.

Ogniwa obu organizacji, uczestniczące w powoływanych w przedsiębiorstwach — społecznych radach szkoleniowych zapewnią prawidłową realizację postanowień uchwały Rady Ministrów w sprawie rozwijania szkolenia wewnątrzzakładowego.

Stowarzyszenia naukowo-techniczne, korzystając z dotychczasowych pozytywnych doświadczeń, podejmą w szerszym niż dotychczas zakresie doskonalenie specjalistyczne kadr inżynierskich i średniego personelu technicznego, jak również zapewnią swój udział w szkoleniu kadr kierowniczych.

6. W placówkach naukowo-badawczych — instytutach, ośrodkach naukowych i wyższych uczelniach, koła NOT i rady zakładowe będą umacniać swój wpływ na kształtowanie atmosfery wysokiej odpowiedzialności pracowników tych placówek za efektywną realizację ważnych dla rozwoju gospodarki narodowej zadań badawczych, rozwojowych i procesów wdrażania.

Plenum CRZZ i ZG NOT uważa, że przedstawicielstwa związkowe i SNT NOT w placówkach zaplecza naukowo-badawczego powinny uczestniczyć w posiedzeniach kolegiów — zwłaszcza dotyczących:

- oceny realizacji zadań tych placówek oraz doboru ich pracowników, mierzonego według uzyski-

wanych rzeczywistych efektów gospodarczych;

- podejmowania decyzji w sprawie podziału premii i nagród za konkretne osiągnięcia zawodowe;

- weryfikacji kadr placówek naukowo-technicznych i badawczych;

- rozwiązywania problemów BHP oraz warunków socjalno-bytowych pracowników.

Rady zakładowe, przy współudziale kierownictwa placówek naukowo-badawczych, powinny organizować narady wytwórcze i konferencje ekonomiczne dla dokonania oceny realizacji planów prac badawczych i naukowych oraz omówienia nowych zadań w tym zakresie.

Zagadnienia powyższe stają się szczególnie istotne w związku z przewidzianym przechodzeniem jednostek organizacyjnych z zaplecza na rozrachunek gospodarczy i wprowadzeniem tzw. funduszu wdrożeniowego, przeznaczonego na premie i nagrody oraz na cele socjalno-bytowe i mieszkaniowe.

Zobowiązuje się instancje związków zawodowych i SNT NOT do zapewnienia bardziej efektywnego działania w zapleczu naukowo-technicznym przemysłu, rolnictwa, budownictwa i transportu oraz w pozostałych placówkach naukowo-badawczych, w celu zdecydowanego zwiększenia twórczości wynalazczej. Wśród mierników oceny pracy placówek naukowo-technicznych oraz kadry naukowej i technicznej w tych placówkach ważne miejsce zajmować powinna oryginalność rozwiązań, ilość uzyskanych patentów i ich wartość dla postępu technicznego. Ważnym zadaniem zaplecza naukowo-technicznego powinno być zapewnienie ochrony prac badawczych i wdrożeniowych, mających istotne znaczenie produkcyjne, w toku ich realizacji.

II. Najważniejsze zadania związków zawodowych i SNT NOT w realizacji planu gospodarczego 1970 r.

W społecznej działalności związków zawodowych, stowarzyszeń naukowo-technicznych i samorządu robotniczego, podstawowe znaczenie będzie mieć w najbliższych okresie prawidłowe opracowanie i realizacja planu 1970 roku. Najważniejszym zadaniem w tym okresie jest maksymalne zabezpieczenie wykonania zadań produkcyjnych ostatniego roku bieżącego planu pięcioletniego w oparciu o wykorzystanie wszystkich możliwych do uruchomienia rezerw, ujawnionych w toku prac nad planem na lata 1971—75.

1. W okresie przygotowania do realizacji zadań, nakreślonych w planach techniczno-ekonomicznych przedsiębiorstw na 1970 rok, podstawowym obowiązkiem instancji nadrzędnych i zakładowych ogniw związkowych oraz SNT NOT jest okazanie konkretnej pomocy w opracowaniu zakładowych programów działania, uwzględniających wykorzystanie rezerw wzrostu wydajności pracy i obniżenie kosztów własnych, w tym szczególnie przez oszczędność materiałów i surowców, w oparciu o intensywne a równocześnie oszczędne metody gospodarowania.

2. W roku 1970 oddane zostaną do eksploatacji dalsze obiekty przemysłowe, przeprowadzona zostanie modernizacja szeregu zakładów, co w skali branż stworzy warunki do usprawnienia kooperacji, a tym samym obiektywne przesłanki dla wzrostu wydajności pracy i poprawy efektywności gospodarowania.

Naszym społecznym obowiązkiem jest udzielanie

pomocy samorządowi robotniczemu w tych obiektach w zakresie właściwego ustawienia i wykorzystania kadr fachowych oraz rozwijania inicjatywy produkcyjnej pracujących w celu szybkiego uzyskania projektowych zdolności produkcyjnych wyrobów o wysokiej jakości, planowanej wydajności pracy i założonej w planie efektywności ekonomicznej.

Rady robotnicze, przy czynnym udziale SNT NOT, powinny przygotowywać analizy i oceny przyczyn dotychczasowego nieosiągnięcia projektowych zdolności produkcyjnych, wskazywać sposób usunięcia powstałych błędów i niedociągnięć — tak w zakresie opracowań projektowych jak i sposobu eksploatacji obiektów oraz stawiać konkretne wnioski i zadania pod adresem instytutów badawczych i innych ośrodków naukowych.

3. Szczególnie ważne znaczenie ma poprawa bilansu płatniczego, przede wszystkim w drodze wzrostu opłacalnego eksportu, w tym głównie maszyn, urządzeń i artykułów konsumpcyjnych pochodzenia przemysłowego oraz zastępowania importu, w maksymalnym możliwym stopniu, produkcją krajową.

Działając w tym kierunku, samorząd robotniczy powinien systematycznie analizować realizację zadań eksportowych, rozwijać inicjatywy pracownicze, mające na celu poprawę jakości, nowoczesności wyrobów, terminowości dostaw oraz oddziaływać na prawidłowe ustawianie, stosowanie i wykorzystanie bodźców materialnego zainteresowania.

W przedsiębiorstwach, pracujących w oparciu o surowce importowane, niezbędne jest podjęcie przez samorząd robotniczy zdecydowanego działania w kierunku oszczędniejszego gospodarowania surowcami oraz rozwijania inicjatyw pracowniczych umożliwiających obniżanie norm zużycia i zastępowanie surowców importowanych materiałami i surowcami pochodzenia krajowego.

4. W wykonaniu podstawowych zadań produkcyjnych działalność społeczna powinna być skierowana na zwiększenie dyscypliny realizacji planu i przestrzeganie zasady pełnego wykonania planu asortymentowego z uwzględnieniem występujących potrzeb.

Konsekwentna realizacja tej zasady jest jednym z ważnych czynników wpływających na poprawę zaopatrzenia rynku wewnętrznego. W tym zakresie instancje związkowe i organy samorządu robotniczego powinny zwiększyć skuteczność swego oddziaływania na rozwój produkcji poszukiwanych na rynku wyrobów, oraz na podniesienie ich jakości i walorów użytkowych.

5. Wobec ograniczonych możliwości przyrostu wykwalifikowanych pracowników oraz konieczności racjonalnego wykorzystania kadr, szczególna uwaga naszych organizacji powinna być zwrócona na pełne wykorzystanie istniejących źródeł wydajności pracy. Stwarza to konieczność przeciwdziałania ogniom związkowych i samorządu robotniczego szkodliwym tendencjom ekstensywnego wykorzystywania zatrudnienia i nadmiernego stosowania godzin nadliczbowych. W związku z tym, rady robotnicze powinny dokonywać kwartalnych analiz wykorzystania czasu pracy i poziomu wydajności oraz ustalać konkretne wnioski w tym zakresie.

6. Z uwagi na napięty bilans materiałowy i surowcowy, konieczne jest podjęcie w roku 1970 długofalowego działania w kierunku bardziej racjonal-

nego wykorzystania materiałów i surowców.

Rady robotnicze i koła SNT NOT powinny:

- rozwijać inicjatywę kadry inżynieryjno-technicznej, wynalazców i racjonalizatorów, dla opracowywania konstrukcji wyrobów i urządzeń o wyższym poziomie jakości i niższym nakładzie materiałowym oraz szerszego stosowania materiałów zastępczych, charakteryzujących się wyższymi parametrami wytrzymałości;

- przeprowadzać systematyczne analizy porównawcze zużycia surowców i materiałów, w przedsiębiorstwach krajowych i zagranicznych o tym samym profilu produkcyjnym, kontrolować przestrzeganie norm zużycia oraz przedkładać wnioski dotyczące stosowania materiałoozczędnych technologii i konstrukcji;

- dążyć do ciągłego podnoszenia jakości wyrobów oraz zdecydowanego eliminowania braków, które są jednym z głównych źródeł marnotrawstwa materiałów i surowców w produkcji.

W roku 1970 nastąpi bardziej zdecydowane przechodzenie na nowe jakościowo formy gospodarowania. Równocześnie rok ten będzie punktem wyjściowym do realizacji zadań w latach 1971—1975.

Przygotowując sesje KSR poświęcone planom gospodarczym na rok 1970 rady robotnicze przy udziale kół NOT i PTE przygotowują w tej sprawie koreferaty. Jednocześnie rady robotnicze, wspólnie z dyrekcją i w porozumieniu z komitetem zakładowym PZPR oraz radą zakładową opracują programy zapewniające realizację, planów techniczno-ekonomicznych w roku 1970. Programy te łącznie z przedsięwzięciami w zakresie poprawy warunków socjalno-bytowych, rady robotnicze przedstawiają do zatwierdzenia na sesjach KSR.

Związki zawodowe, stowarzyszenia naukowo-techniczne NOT i samorząd robotniczy, działając na rzecz zwiększenia dochodu narodowego, powinny koncentrować się na zapewnieniu intensywnego i selektywnego rozwoju gospodarki, racjonalnym wykorzystaniu środków na inwestycje gwarantującym podniesienie efektywności gospodarowania a równocześnie zapewniającą dalszą poprawę warunków pracy i socjalno-bytowych załóg.

III. Pogłębianie współpracy instancji i ogniw związków zawodowych ze stowarzyszeniami naukowo-technicznymi NOT.

W dotychczasowym współdziałaniu związki zawodowe i stowarzyszenia naukowo-techniczne NOT realizowały zadania określone wspólną uchwałą Plenum CRZZ i Rady Głównej NOT z 31 maja 1963 roku. W realizacji tych zadań obydwie nasze organizacje osiągnęły pozytywne wyniki.

Nie wszystkie jednak instancje i ognia konsekwentnie podejmowały te kierunki społecznego działania, które warunkowały pełną realizację postanowień zawartych w uchwale. Niedostateczna też była kontrola wykonania przyjętych zadań.

Wspólna uchwała i wytyczne przez nią długofalowe zadania pozostają nadal w mocy. Równocześnie jednak aktualna sytuacja i kierunki rozwoju gospodarczego dyktują potrzebę pogłębienia naszego współdziałania i przystosowania go do nowych zadań wysuniętych przez V Zjazd Partii oraz II i IV Plenum KC PZPR.

1. Plenum CRZZ i ZG NOT uznaje, że zakład pracy pozostaje głównym terenem współdziałania obu organizacji. Praktyka ostatnich lat dowodzi, że największe możliwości dalszego pogłębiania i konkretyzacji tego współdziałania istnieją w ramach samorządu robotniczego.

W związku z tym, współdziałanie zakładowych organizacji związkowych i kół SNT NOT skoncentruje się przede wszystkim na pomocy organom samorządu robotniczego w zakresie:

- opracowywania wniosków i propozycji do rocznych planów techniczno-ekonomicznych, operatywnych planów kwartalnych i miesięcznych oraz programów długofalowego rozwoju przedsiębiorstw, kombinatów przemysłowych i budowlanych,

- opracowywania koreferatów na sesje konferencji samorządu robotniczego, zwłaszcza omawiające problemy planu techniczno-ekonomicznego, programy zabezpieczenia jego realizacji i poprawy warunków socjalno-bytowych, jak również inne zagadnienia związane z unowocześnieniem i poprawą efektywności gospodarowania,

- przeprowadzania analizy istniejących rezerw i sposobów ich wykorzystania — w szczególności w dziedzinie mocy produkcyjnych, jakości i nowoczesności wyrobów, wydajności pracy i kosztów własnych,

- doskonalenia organizacji pracy i zarządzania przedsiębiorstwem.

Ujawnianiu i właściwemu zagospodarowaniu rezerw w przedsiębiorstwie służyć powinny coraz skuteczniej społeczne przeglądy stanu gospodarki i warunków pracy. Dlatego też niezbędne jest szersze niż dotychczas włączenie kół zakładowych NOT, doświadczonych robotników, działaczy związkowych i młodzieżowych oraz ukierunkowanie przeglądów na problemy związane z intensyfikacją produkcji i pracy, a w szczególności na poprawę gospodarki materiałowej, organizację stanowisk roboczych, stanu technicznego i wykorzystaniu urządzeń oraz poprawę warunków bhp.

Oszczędność materiałów i surowców, wysoka jakość produkcji, terminowość realizacji zadań gospodarczych, wdrażanie postępu techniczno-organizacyjnego, likwidacja wąskich przekrojów produkcji na każdym stanowisku pracy — powinny w szerszym niż dotąd stopniu zostać włączone do kryteriów indywidualnego i zespołowego współzawodnictwa pracy. Konieczność ukierunkowania ruchu współzawodnictwa na zadania jakościowe, wymaga większego zaangażowania w tej dziedzinie inżynierów, techników i ekonomistów. Niezbędne jest udzielanie z ich strony pomocy organizatorom tego ruchu, to jest radom zakładowym i kołom ZMS, w doskonaleniu form współzawodnictwa oraz metod oceny uzyskiwanych wyników.

Zakładowe koła SNT NOT, biorąc udział w pracach samorządu robotniczego, powinny skoncentrować uwagę w szczególności na opracowywaniu, realizacji i kontroli wykonania zakładowych planów rozwoju techniki, zwiększeniu pomocy wynalazcom i racjonalizatorom, aktywizowaniu działalności Kłubów Techniki i Racjonalizacji oraz doradców technicznych, na doskonaleniu tematycznego kierowania ruchem wynalazczym, wdrażaniu przyjętych projektów oraz ich upowszechnianiu.

2. Nowe zasady planowania i kierowania gospo-

darką narodową wymagają nawiązania ściślejszej niż dotychczas współpracy WKZZ i OW NOT. Współpraca ta powinna w szczególności dotyczyć:

- udziału w opracowywaniu regionalnych planów rozwoju gospodarczego ze szczególnym uwzględnieniem wykorzystania miejscowych zasobów surowcowych, potencjału produkcyjnego przemysłu, bazy zatrudnieniowej rozwoju szkolnictwa zawodowego oraz doskonalenia kadr technicznych,

- organizowaniu skutecznej pomocy zakładom pracy w realizacji aktualnych zadań — między innymi poprzez upowszechnianie dobrych, sprawdzonych w praktyce doświadczeń, angażując do tych spraw w szerszym zakresie zarządów okręgów związków zawodowych i zarządów oddziałów SNT NOT oraz koordynując i kontrolując ich działalność.

Komisje Wynalazczości i Racjonalizacji, WKZZ i OW NOT powinny systematycznie przeprowadzać w zakładach pracy kontrolę wdrażania do produkcji wynalazków, wzorów użytkowych i wniosków składanych przez racjonalizatorów oraz oceniać stopień upowszechnienia sprawdzonych w praktyce, cennych wniosków wynalazczych.

Dla zdobywania doświadczeń należy popierać możliwości wyjazdów grup racjonalizatorów i wynalazców za granicę, zwłaszcza na targi i wystawy techniczne.

3. Przyjęta zasada selektywnego rozwoju oraz konieczność zintensyfikowania procesów gospodarczych, jak również dalszego doskonalenia planowania i zarządzania wymaga bardziej aktywnego udziału zarządów głównych związków zawodowych i zarządów głównych SNT NOT w kształtowaniu resortowych i branżowych planów gospodarczych. Stwarza to potrzebę aktywniejszego udziału przedstawicieli tych instancji w posiedzeniach kolegiów ministerstw

i zjednoczeń, prezentowania uzasadnionych wniosków i postulatów załóg dotyczących zwiększenia efektywności gospodarowania oraz poprawy warunków pracy i socjalno-bytowych.

Ustalane na szczelbu resortów i zjednoczeń aktualne zadania — zarządy główne powinny przenosić do zakładów pracy, udzielać pomocy w ich realizacji oraz kontrolować przebieg ich wykonania.

Zadania nakreślone w uchwale V Zjazdu i skonkretyzowane w uchwałach II i IV Plenum KC PZPR wymagają rozwinięcia przez zarządy główne skuteczniejszej niż dotychczas działalności wychowawczej i szkoleniowej, zmierzającej do pobudzenia ambicji zawodowych, podnoszenia kwalifikacji i poziomu kultury technicznej wśród członków naszych organizacji.

4. Centralna Rada Związków Zawodowych oraz Zarząd Główny NOT powinny bardziej wnikliwie przeprowadzać okresowe kontrole wykonania zadań wytyczonych przez Partię, Kongresy obu naszych organizacji oraz niniejszą uchwałę. Celem tej kontroli powinno być zabezpieczenie konsekwentnej realizacji przyjętych kierunków oraz podniesienie efektywności naszego współdziałania.

Na początku każdego roku prezydium obu instancji powinny oceniać aktualny stan realizacji przyjętych postanowień oraz wytyczać aktualne roczne programy działania.

Związki zawodowe, jako powszechna organizacja klasy robotniczej i ogółu pracujących oraz stowarzyszenia naukowo-techniczne, grupujące kadrę inżynierjno-techniczną naszej gospodarki — w pełni popierają sprecyzowane w uchwałach II i IV Plenum KC PZPR kierunki zmian w naszej gospodarce i dołożą starań dla zapewnienia ich realizacji zgodnie z postanowieniami V Zjazdu Partii oraz programem Frontu Jedności Narodu.

DZIAŁ B

2

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 października 1969 r.

w sprawie przekazywania dla potrzeb obrony Państwa środków transportowych, znajdujących się w posiadaniu osób fizycznych i osób prawnych nie będących jednostkami gospodarki społecznej.

(Dziennik Ustaw z dnia 31 października 1969 r. Nr 29, poz. 226)

Na podstawie art. 176 ust. 2, art. 178 ust. 2 i art. 180 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) Rada Ministrów zarządza, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. W razie wprowadzenia stanu bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa Państwa, ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny osoby fizyczne i osoby prawne nie będące jednostkami gospodarki społecznej, które posiadają środki transportowe — zwane dalej „posiadaczami” — są zobowiązane do przekazania tych środków transportowych na rzecz Sił Zbrojnych, formacji samoobrony lub państwowych jednostek organizacyjnych wykonujących zadania dla potrzeb obrony Państwa.

§ 2. Przekazaniu podlegają następujące środki transportowe:

1) pojazdy samochodowe, przyczepy i naczepy wszystkich rodzajów i typów, zwane dalej „pojazdami samochodowymi”, bez względu na to, czy są dopuszczone, czy też nie dopuszczone do ruchu na drogach publicznych, z wyjątkiem pojazdów samochodowych przystosowanych do użytkowania przez inwalidów;

2) kutry, łódzie i motorówki;

3) konie w wieku od 3 lat do 14 lat wraz z uprzężą, z wyjątkiem:

a) ogierów i klaczy wpisanych do ksiąg stadnych koni,

b) ogierów uznanych za odpowiednie do hodowli,

c) klaczy żrebných i klaczy ze źrebiętami do sześciu miesięcy po oźrebieniu,

d) koni utrzymywanych do pobierania krwi w zakładach wytwarzających surowiec i szczepionki;

4) wozy i sanie oraz inne pojazdy na kołach lub płożach, zwane dalej „pojazdami zaprzęgowymi”;

5) rowery, z wyjątkiem wózków inwalidzkich.

§ 3. 1. Posiadacz jest obowiązany przekazać środek transportowy sprawny technicznie wraz z fabrycznym wyposażeniem w narzędzia i przedmioty niezbędne do utrzymywania i użytkowania tego środka oraz z dokumentami rejestracyjnymi lub innymi dokumentami dotyczącymi tego środka. Jeżeli przekazaniu ma podlegać koń — obowiązek przekazania dotyczy tylko konia zdrowego.

2. Posiadacz jest obowiązany również do wyposażenia przekazywanego pojazdu samochodowego w materiały pędne wystarczające na przebieg 300 km, a posiadacz kutra, łodzi z silnikiem lub motorówki — w materiały pędne w pełnej ilości określonej pojemnością zbiornika paliwowego. Jeżeli przekazaniu podlega koń, należy przekazać również paszę w ilości wystarczającej na okres 3 dni.

§ 4. Przekazanie środków transportowych w wypadkach określonych w § 1 następuje na czas nieoznaczony.

§ 5. 1. Przekazanie środków transportowych na czas oznaczony w innych wypadkach niż określone w § 1 zarządza Komitet Obrony Kraju określając zakres tego obowiązku oraz okres czasu, na który środki transportowe podlegają przekazaniu.

2. Do określenia zakresu i okresu czasu przekazania środków transportowych zgodnie z ust. 1 Komitet Obrony Kraju może upoważnić wskazany przez siebie organ.

§ 6. Obowiązkowi przekazania nie podlegają środki transportowe będące w posiadaniu:

1) przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych w Polsce oraz szefów i cudzoziemskiego personelu tych przedstawicielstw i urzędów;

2) innych osób lub instytucji międzynarodowych korzystających z przywilejów i immunitetów dyplomatycznych na mocy ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych.

Rozdział 2.

Zasady i tryb przekazywania pojazdów samochodowych oraz kutrów, łodzi i motorówek.

§ 7. 1. Przekazanie pojazdów samochodowych dla potrzeb obrony Państwa następuje na zarządzenie szefa powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojkowego.

2. Zarządzenie o przekazaniu może być podane do wiadomości w drodze obwieszczenia lub w innej formie.

3. Posiadacz może być powiadomiony o obowiązku przekazania pojazdu samochodowego w drodze doręczenia karty przeznaczenia środka transportowego, zwanej dalej „kartą przeznaczenia”, określającej termin i miejsce dostarczenia pojazdu.

4. Karty przeznaczenia wydają powiatowe (miejskie, dzielnicowe) sztaby wojskowe, zwane dalej „terenowymi sztabami wojskowymi”.

5. Minister Obrony Narodowej, określi zasady i sposób wydawania kart przeznaczenia.

6. Ministrowie Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych określają zasady i sposób doręczania kart przeznaczenia.

§ 8. 1. Posiadacz jest obowiązany dostarczyć pojazd

samochodowy wraz z wyposażeniem na własny koszt w terminie i miejscu określonym w zarządzeniu o przekazaniu lub w karcie przeznaczenia.

2. W razie niemożności dostarczenia pojazdu samochodowego w terminie i miejscu określonym w zarządzeniu o przekazaniu lub w karcie przeznaczenia, posiadacz lub pełnoletni członek rodziny wspólnie z nim zamieszkały jest obowiązany zawiadomić o tym niezwłocznie terenowy sztab wojskowy i usprawiedliwić niemożność dostarczenia pojazdu oraz wskazać miejsce postoju pojazdu, a także powiadomić terenowy sztab wojskowy o ustaniu przyczyny uniemożliwiającej dostarczenie pojazdu.

3. W razie niedostarczenia pojazdu w określonym terminie i miejscu oraz niezawiadomienia o niemożności dostarczenia pojazdu terenowy sztab wojskowy może zarządzić przymusowe dostarczenie pojazdu na koszt posiadacza.

§ 9. 1. Odbioru pojazdu samochodowego dokonuje jednostka, na której rzecz pojazd ma być przekazany.

2. Jednostka odbierająca wydaje posiadaczowi poświadczenie stwierdzające odbiór pojazdu.

3. Poświadczenie wystawia się oddzielnie na każdy pojazd.

4. Wzór poświadczenia określa Minister Obrony Narodowej.

§ 10. Przepisy § 7—9 stosuje się odpowiednio do przekazywania dla potrzeb obrony Państwa kutrów, łodzi i motorówek.

Rozdział 3.

Zasady i tryb przekazywania koni i pojazdów zaprzęgowych oraz rowerów.

§ 11. 1. Przekazanie koni i pojazdów zaprzęgowych oraz rowerów dla potrzeb obrony Państwa następuje na zarządzenie szefa terenowego sztabu wojskowego.

2. Szef terenowego sztabu wojskowego ustala rozdzielnik, w którym określa liczbę koni i pojazdów zaprzęgowych oraz rowerów podlegających przekazaniu z danej gromady, osiedla, miasta lub dzielnicy oraz termin i miejsce przekazania.

§ 12. 1. Przewodniczący terenowego komitetu obrony wyznacza, stosownie do rozdzielnika ustalonego przez szefa terenowego sztabu wojskowego, posiadaczy obowiązanych do przekazania dla potrzeb obrony Państwa koni i pojazdów zaprzęgowych oraz rowerów.

2. Przy wyznaczaniu posiadaczy obowiązanych do przekazania dla potrzeb obrony Państwa koni i pojazdów zaprzęgowych należy brać pod uwagę stan rodzinny i majątkowy posiadacza oraz liczbę posiadanych koni, jak również warunki zapewniające prowadzenie na odpowiednim poziomie gospodarstwa rolnego.

§ 13. Posiadaczom wyznaczonym do przekazania koni i pojazdów zaprzęgowych oraz rowerów dla potrzeb obrony Państwa wydaje się karty przeznaczenia; przepisy § 7 ust. 4—6 stosuje się odpowiednio.

§ 14. 1. Posiadacz, któremu została doręczona karta przeznaczenia, jest obowiązany dostarczyć konia, pojazd zaprzęgowy lub rower w terminie i miejscu określonym w karcie.

2. W razie niemożności dostarczenia konia, pojazdu zaprzęgowego lub roweru w terminie i miejscu określonym w karcie przeznaczenia, posiadacz jest

obowiązany zawiadomić o tym niezwłocznie przewodniczącego terenowego komitetu obrony i usprawiedliwić niemożność dostarczenia. Posiadacz jest obowiązany również zawiadomić przewodniczącego terenowego komitetu obrony o ustaniu przyczyny uniemożliwiającej dostarczenie konia, pojazdu zaprzęgowego lub roweru.

3. W razie niedostarczenia konia, pojazdu zaprzęgowego lub roweru w określonym terminie i miejscu oraz niezawiadomienia o niemożności dostarczenia przewodniczący terenowego komitetu obrony może zarządzić przymusowe dostarczenie na koszt posiadacza.

§ 15. Odbioru koni i pojazdów zaprzęgowych oraz rowerów dokonuje jednostka, na której rzecz zostają one przekazane. Przepisy § 9 ust. 2—4 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4.

Próbné dostarczenie środków transportowych.

§ 16. 1. Posiadacz może być wzywany do próbnego dostarczenia środków transportowych w określonym terminie i miejscu.

2. Posiadacz może być wzywany do próbnego dostarczenia środków transportowych również w dniach ustawowo wolnych od pracy.

3. Koszty dostarczenia środków transportowych ponosi posiadacz.

§ 17. 1. Próbné dostarczenie środków transportowych zarządzają szefowie terenowych sztabów wojskowych na zasadach określonych przez Ministra Obrony Narodowej.

2. Wezwanie posiadacza do próbnego dostarczenia środka transportowego następuje w drodze doręczenia karty przeznaczenia.

§ 18. Próbné dostarczenie środka transportowego polega na dostarczeniu tego środka w określonym w karcie przeznaczenia terminie i miejscu w celu sprawdzenia przygotowań w zakresie przekazywania środków transportowych.

§ 19. Zwrot środka transportowego próbné dostarczonego powinien nastąpić w ciągu 24 godzin od chwili jego dostarczenia.

Rozdział 5.

Zwrot środków transportowych przekazanych dla potrzeb obrony Państwa.

§ 20. 1. Zwrot środków transportowych odbywa się w terminie i miejscu wskazanym przez jednostkę, w której władaniu znajdują się środki podlegające zwrotowi.

2. O terminie i miejscu zwrotu środków transportowych jednostka określona w ust. 1 zawiadamia zainteresowanych posiadaczy imiennie.

3. O terminie i miejscu zwrotu środków transportowych mogą zawiadamiać również szefowie terenowych sztabów wojskowych w drodze obwieszczeń lub w innej formie.

4. Zawiadomienia o zwrocie powinny być przekazane zainteresowanym posiadaczom lub podane do wiadomości najpóźniej na 2 dni przed ustalonym dniem zwrotu.

§ 21. 1. W chwili zwrotu środek transportowy podlega zbadaniu w celu ustalenia ewentualnych uszko-

dzeń lub stopnia zużycia, a jeżeli zwrotowi podlega koń — w celu ustalenia jego stanu zdrowotnego. Badanie przeprowadzają: przedstawiciel jednostki, która zwraca środek transportowy, oraz posiadacz tego środka lub jego przedstawiciel.

2. Zwrot środka transportowego następuje za potwierdzeniem odbioru tego środka.

3. Potwierdzenie odbioru środka transportowego wystawia się oddzielnie na każdy środek transportowy.

§ 22. 1. W razie gdy środek transportowy przekazany dla potrzeb obrony Państwa nie może być zwrócony posiadaczowi ze względu na zniszczenie lub zupełne zużycie, jednostka, w której władaniu środek ten znajdował się bezpośrednio przed zniszczeniem lub zużyciem, jest obowiązana zawiadomić posiadacza, że środek nie zostanie zwrócony, oraz pouczyć go o przysługującym mu uprawnieniu do odszkodowania.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do środków transportowych dostarczonych zgodnie z przepisami rozdziału 4 oraz do ich posiadaczy.

Rozdział 6.

Odszkodowanie za zniszczenie, uszkodzenie lub zużycie środka transportowego.

§ 23. 1. Posiadaczowi, który przekazał środek transportowy dla potrzeb obrony Państwa, przysługuje odszkodowanie w razie zniszczenia, uszkodzenia lub zużycia tego środka i jego wyposażenia.

2. Odszkodowanie przysługuje również posiadaczowi za zniszczenie, uszkodzenie lub zużycie środka transportowego dostarczonego zgodnie z przepisami rozdziału 4, jeżeli zniszczenie, uszkodzenie lub zużycie nastąpiło w czasie od chwili dostarczenia środka do określonego miejsca do chwili jego zwrotu.

3. Odszkodowanie przewidziane w ust. 1 podlega zmniejszeniu o kwotę przyznaną z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia.

4. Odszkodowanie nie przysługuje, jeżeli uszkodzenie lub zużycie środka transportowego i jego wyposażenia nie przekracza 10% wartości w chwili przekazania lub dostarczenia zgodnie z przepisami rozdziału 4.

§ 24. Prawo do odszkodowania powstaje z dniem zwrotu środka transportowego lub otrzymania zawiadomienia o tym, że środek transportowy nie zostanie zwrócony.

§ 25. 1. Odszkodowanie przyznaje się na wniosek posiadacza środka transportowego lub jego spadkobiercy.

2. Zgłoszenie wniosku powinno nastąpić najpóźniej w ciągu 6 miesięcy od dnia zwrotu środka transportowego lub otrzymania zawiadomienia o tym, że środek transportowy nie zostanie zwrócony.

§ 26. Organami właściwymi do rozpatrywania wniosków o odszkodowanie oraz do przyznawania i ustalania wysokości odszkodowania są:

1) w stosunku do pojazdów samochodowych — właściwe według miejsca ich rejestracji organy do spraw komunikacji prezydów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych, a w stosunku do rowerów — te same organy właściwe według miejsca zamieszkania (siedziby) posiadacza;

2) w stosunku do kutrów, łodzi i motorówek — organy wyznaczone przez prezydów powiatowych

(miejskich, dzielnicowych) rad narodowych właściwe według miejsca zamieszkania (siedziby) posiadacza;

3) w stosunku do koni i pojazdów zaprzęgowych — właściwe według miejsca zamieszkania (siedziby) posiadacza organy do spraw rolnictwa powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych.

§ 27. 1. Podstawę ustalenia odszkodowania stanowią:

1) poświadczenie stwierdzające przekazanie środka transportowego dla potrzeb obrony Państwa;

2) potwierdzenie odbioru środka transportowego lub zawiadomienie stwierdzające, że środek transportowy nie zostanie zwrócony;

3) inne dowody dotyczące środka transportowego, przedstawione przez posiadacza lub znajdujące się w posiadaniu organów prezydiów rad narodowych.

2. Przy ustalaniu wysokości odszkodowania stosuje się ceny środków transportowych obowiązujące w dniu rozpatrywania wniosku o przyznanie odszkodowania.

§ 28. Postępowanie w sprawach o odszkodowanie odbywa się w trybie i na zasadach przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 29. Odszkodowanie wypłaca wydział finansowy prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, którego organ przyznał odszkodowanie.

§ 30. Wypłata odszkodowań następuje z budżetów rad narodowych z kredytów przyznanych na cele obrony Państwa.

§ 31. Minister Finansów wyda w drodze zarządzenia szczegółowe przepisy w sprawach ustalania wysokości oraz wypłaty odszkodowań.

Rozdział 7.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 32. Minister Obrony Narodowej wyda szczegółowe przepisy w sprawach planowania i dokonywania odbioru środków transportowych oraz w sprawach zwrotu tych środków.

§ 33. Minister Obrony Narodowej może w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami wydawać zarządzenia lub wytyczne, które okażą się niezbędne w sprawach unormowanych w rozporządzeniu.

§ 34. Uprawnienia przewodniczących terenowych komitetów obrony wynikające z rozporządzenia przysługują przewodniczącym prezydiów odpowiednich rad narodowych (przewodniczącym gromadzkich rad narodowych), jeżeli terenowe komitety obrony nie zostały powołane.

§ 35. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom Obrony Narodowej, Komunikacji, Rolnictwa, Żeglugi, Finansów i innym zainteresowanym ministrom oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 36. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1953 r. w sprawie właściwości i trybu postępowania organów administracji państwowej przy dostarczaniu środków transportowych dla potrzeb obrony Państwa (Dz. U. z 1953 r. Nr 34, poz. 145 i z 1959 r. Nr 11, poz. 63).

§ 37. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

3

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1969 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu żeglugi.

(Dziennik Ustaw z dnia 8 listopada 1969 r. Nr 31, poz. 254)

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1966 r. w sprawie funduszu zakładowego w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu żeglugi (Dz. U. z 1966 r. Nr 51, poz. 311 i z 1969 r. Nr 14, poz. 101) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 3 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zasadniczy fundusz zakładowy równa się kwocie odpowiadającej 5,5% osobowego funduszu płac planowanego na dany rok.”;

2) w § 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W razie przekroczenia planowanego czasu remontów statków krajowych zasadniczy fundusz za-

kładowy obliczony zgodnie z ust. 1 ulega zmniejszeniu o 7,5% za każdy procent pogorszenia w granicach do 8% pogorszenia, o dalsze 10% za każdy jeden procent pogorszenia w granicach od 8 do 12% pogorszenia.”;

3) w § 7 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ponadto stocznia traci prawo do odpisu na fundusz zakładowy, jeżeli przekroczenie czasu trwania remontów statków krajowych wyniesie 12% lub więcej albo jeżeli niewykonanie planu remontów wyniesie 10% lub więcej.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do obliczania odpisów na fundusz zakładowy począwszy od 1970 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

4

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1969 r.

w sprawie określenia tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów zawodowych w niektórych szkołach wyższych.*(Dziennik Ustaw z dnia 8 listopada 1969 r. Nr 31, poz. 255)*

Na podstawie art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 31) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Absolwentom studiów zawodowych o kierunku technicznym lub rolniczo-leśnym szkoły wyższe wydają dyplomy stwierdzające ukończenie wyższych studiów zawodowych i nadanie zawodowego tytułu inżyniera.

2. Absolwentom studiów zawodowych o kierunku ekonomicznym szkoły wyższe wydają dyplomy stwierdzające ukończenie wyższych studiów zawodowych i nadanie zawodowego tytułu dyplomowanego ekonomisty.

§ 2. Bliższe określenie zawodowych tytułów, o których mowa w § 1, w zależności od kierunku studiów zawodowych ustala Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

§ 3. W sprawach unormowanych niniejszym rozporządzeniem tracą moc dotychczasowe przepisy, a w szczególności:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 1959 r. w sprawie określenia tytułu zawodowego dla osób kończących studia w wieczorowych szkołach inżynierskich (Dz. U. Nr 24, poz. 154),

2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1962 r. w sprawie określenia zawodowego tytułu dla osób kończących studia zawodowe na politechnikach i w wyższych szkołach rolniczych (Dz. U. Nr 65, poz. 316).

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

5

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1969 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców.*(Dziennik Ustaw z dnia 14 listopada 1969 r. Nr 32, poz. 273)*

Na podstawie art. 5 i 37 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. z 1954 r. Nr 26, poz. 103 i Nr 31, poz. 127, z 1955 r. Nr 42, poz. 256, z 1956 r. Nr 37, poz. 168, z 1958 r. Nr 52, poz. 249, z 1960 r. Nr 38, poz. 223, z 1961 r. Nr 34, poz. 167 i Nr 42, poz. 220, z 1962 r. Nr 6, poz. 22, z 1963 r. Nr 44, poz. 248 i z 1965 r. Nr 44, poz. 275) wprowadza się następujące zmiany:

1) dotychczasową treść § 3 oznacza się jako ust. 2 i dodaje się nowe ust. 1, 3 i 4 w brzmieniu:

„1. Nauczyciele szkół podstawowych i liceów ogólnokształcących posiadający co najmniej średnie wykształcenie pedagogiczne lub wykształcenie równorzędne otrzymują uposażenie według stawek określonych w § 2 ust. 1 dla grupy I zwiększonych o 200 zł miesięcznie.

3. Kwoty wyższe określone w ust. 2 nie mogą być niższe niż 200 zł miesięcznie.

4. Przepisy ust. 1 i ust. 3 nie mają zastosowania przy ustalaniu stawek wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i za godziny pracy nauczycieli zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin.”;

2) dotychczasową treść § 4 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:

„2. Kwoty wyższe określone w ust. 1 w odniesieniu do nauczycieli szkół specjalnych posiadających co najmniej średnie wykształcenie pedagogiczne lub wykształcenie równorzędne nie mogą być niższe niż 200 zł miesięcznie. Przepis § 3 ust. 4 stosuje się odpowiednio.”;

3) dotychczasową treść § 5 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się nowy ust. 2 i ust. 3 w brzmieniu:

„2. Kwoty wyższe określone w ust. 1 w odniesieniu do osób posiadających co najmniej średnie wykształcenie pedagogiczne lub wykształcenie równorzędne nie mogą być niższe niż 200 zł miesięcznie. Przepis § 3 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

3. Przepis ust. 2 nie ma zastosowania do nauczycieli otrzymujących dodatek przemysłowy lub inny dodatek o podobnym charakterze, który łącznie ze zwykłą określoną w ust. 1 przekracza 200 zł miesięcznie.”

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się zainteresowanym ministrom i kierownikom urzędów centralnych.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 listopada 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

UCHWAŁA Nr 193 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 października 1969 r.

w sprawie kombinatów przemysłowych i budowlanych.*(Monitor Polski z dnia 28 października 1969 r. Nr 46, poz. 362)*

Na podstawie art. 9 oraz w związku z art. 27 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 18, poz. 111) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Kombinat stanowi zespół zakładów przemysłowych, budowlanych lub budowlano-przemysłowych i działa w oparciu o postanowienia niniejszej uchwały. W skład kombinatu mogą wchodzić jednostki (wyodrębnione komórki) organizacyjne zaplecza naukowo-technicznego, usługowego, obrotu towarowego i inne.

2. Kombinat jest przedsiębiorstwem państwowym, tworzonym na podstawie dekretu o przedsiębiorstwach państwowych, posiada osobowość prawną, prowadzony jest według zasad rozrachunku gospodarczego i podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorstw państwowych.

3. Zakłady wchodzące w skład kombinatu prowadzone są według zasad wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego, mają wydzielone środki własne oraz sporządzają własny bilans i rachunek wyników. Zakład zaciąga zobowiązania finansowe w imieniu kombinatu w ramach upoważnień udzielonych przez dyrektora kombinatu.

4. Jeden z zakładów powinien w zasadzie pełnić rolę zakładu wiodącego w kombinacie.

5. Zakłady kombinatu mogą być położone w różnych miejscowościach.

§ 2. Kombinaty mogą być:

1) zgrupowane w zjednoczeniu działającym w ramach planu centralnego,

2) nadzorowane bezpośrednio przez ministra.

§ 3. 1. Kombinat tworzy się w trybie dekretu o przedsiębiorstwach państwowych przez połączenie przedsiębiorstw lub zakładów, które stają się zakładami kombinatu, i nadanie mu uprawnień określonych statutem kombinatu.

2. Kombinat zgrupowany w zjednoczeniu powołuje minister w drodze zarządzenia wydanego po uzgodnieniu z Ministrem Finansów i w uzgodnieniu z Prezesem Komisji Organizacji Zarządzania.

3. Utworzenie kombinatu nadzorowanego bezpośrednio przez ministra, jak też w szczególnych wypadkach, uzasadnionych względami polityki gospodarczej państwa, kombinatu zgrupowanego w zjednoczeniu — wymaga zgody Prezydium Rządu.

§ 4. 1. Kombinat działa na podstawie statutu nadanego przez:

1) naczelnego dyrektora zjednoczenia, po zatwierdzeniu przez ministra — w razie zgrupowania kombinatu w zjednoczeniu,

2) ministra — w razie sprawowania przez niego bezpośredniego nadzoru nad kombinatem.

2. Jeśli postanowienia statutu dotyczą kompetencji innych ministrów, projekt statutu powinien być uzgodniony z zainteresowanymi ministrami.

3. Statut kombinatu określa:

1) nazwę, siedzibę oraz podporządkowanie kombinatu,

2) zakład wiodący, wchodzące w jego skład zakłady oraz jednostki (wyodrębnione komórki) organizacyjne zaplecza naukowo-technicznego, usługowego, obrotu towarowego i inne,

3) przedmiot i zakres działania,

4) zakres praw i obowiązków wobec jednostki nadrzędnej,

5) uprawnienia do działania na zewnątrz (w zakresie obrotu towarowego krajowego i zagranicznego), uprawnienia w zakresie działalności wewnętrznej,

6) zakres praw i obowiązków zakładów wchodzących w skład kombinatu,

7) organy kombinatu i ich uprawnienia,

8) zakres działania kombinatu jako jednostki wiodącej w branży.

§ 5. Organami kombinatu są:

1) dyrektor kombinatu,

2) kolegium kombinatu,

3) dyrektorzy zakładów kombinatu.

§ 6. 1. Na czele kombinatu stoi dyrektor, który zarządza kombinatem jednoosobowo przy pomocy swoich zastępców, dyrektorów zakładów oraz głównego księgowego kombinatu.

2. Dyrektor kombinatu jest jednocześnie dyrektorem zakładu wiodącego.

3. Zastępcy dyrektora kombinatu działają w ramach udzielonych im upoważnień przez dyrektora kombinatu.

§ 7. Zarząd kombinatu jest jednocześnie zarządem zakładu wiodącego kombinatu.

§ 8. 1. Zakładem zarządza jednoosobowo dyrektor zakładu, przy pomocy swoich zastępców oraz głównego księgowego zakładu.

2. Dyrektor zakładu reprezentuje i występuje na zewnątrz w imieniu kombinatu na podstawie i w zakresie udzielonego pełnomocnictwa przez dyrektora kombinatu.

3. Zastępcy dyrektora zakładu działają w ramach zakresu działania zakładu i udzielonych im upoważnień przez dyrektora zakładu.

4. Dyrektor zakładu może, zgodnie z przepisami, ustanawiać swoich pełnomocników.

§ 9. 1. Dyrektora kombinatu powołuje minister. W razie zgrupowania kombinatu w zjednoczeniu, minister powołuje dyrektora kombinatu na wniosek naczelnego dyrektora zjednoczenia.

2. Dyrektorów zakładów oraz zastępców dyrektora i głównego księgowego kombinatu powołuje naczelną dyrektora zjednoczenia na wniosek dyrektora kombinatu — w razie zgrupowania kombinatu w zjednoczeniu, a minister — w razie sprawowania bezpośredniego nadzoru.

3. Zastępcę dyrektora oraz głównego księgowego zakładu powołuje dyrektor kombinatu na wniosek lub w porozumieniu z dyrektorem zakładu.

§ 10. 1. Kolegium kombinatu działa jako organ opiniotawczo-doradczy i stanowiący.

2. W skład kolegium wchodzi: dyrektor kombinatu jako przewodniczący kolegium, zastępcy dyrektora kombinatu, dyrektorzy zakładów, główny księgowy kombinatu oraz osoby wymienione w statucie kombinatu.

3. W posiedzeniach kolegium uczestniczy — z głosem doradczym — przedstawiciel (przedstawiciele) samorządu robotniczego kombinatu.

4. Sprawy, które wymagają uchwał stanowiących kolegium, określa statut kombinatu.

5. Organizację i tryb pracy kolegium ustala regulamin uchwalony przez kolegium i zatwierdzony przez dyrektora kombinatu.

§ 11. Dyrektor kombinatu może powołać radę techniczno-ekonomiczną jako fachowy organ opiniotawczo-doradczy.

§ 12. 1. W kombinacie działają organy samorządu robotniczego, które posiadają uprawnienia przysługujące im na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1958 r. o samorządzie robotniczym (Dz. U. Nr 77, poz. 397).

2. Szczegółową organizację i zakres działania samorządu robotniczego w kombinatach oraz uprawnień organów samorządu robotniczego w zakładach określają właściwe zarządy główne związków zawodowych w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych.

§ 13. Zasady planowania, finansowania, sprawozdawczości i bodźców ekonomicznych ustalają właściwe przepisy.

§ 14. Pracownicy przedsiębiorstw wchodzących w skład kombinatu zachowują nabyte uprawnienia pracownicze.

§ 15. Istniejącemu przedsiębiorstwu wielozakładowemu, spełniającemu warunki przewidziane dla kombinatów, lub kombinatowi powołanemu w innym trybie mogą być nadane uprawnienia kombinatu w sposób określony w § 3 ust. 2 i 3.

§ 16. Wytyczne dotyczące powoływania i zasad działania kombinatów zawiera załącznik do uchwały.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 193 Rady Ministrów z dnia 23 października 1969 r. (poz. 362).

WYTYCZNE W SPRAWIE POWOŁYWANIA I ZASAD DZIAŁANIA KOMBINATÓW

1. Jeżeli określone wyroby, w ramach realizacji zasady selektywnego rozwoju gospodarki, zostaną uznane za wiodące i rozwojowe, a występuje celowość organizowania ich produkcji pod wspólnym kierownictwem w jednym organizmie gospodarczym — takiemu organizmowi należy nadać formę kombinatu.

2. Zastosowanie formy kombinatu powinno dotyczyć takich wypadków celowego łączenia produkcji, jak:

1) wyrobów finalnych z ich zespołami, częściami składowymi, półfabrykatami,

2) grup wyrobów przeznaczonych do jednorodnego celu,

3) następujących po sobie faz procesu technologicznego określonych wyrobów,

4) wyrobów uzyskiwanych z kompleksowego wykorzystania określonego surowca,

5) wyrobów kilku branż, produkowanych dla osiągnięcia wspólnego celu, w układzie terytorialno-produkcyjnym.

3. Wybranie formy organizacyjnej kombinatu powinno wynikać z analizy stanu dotychczasowego, z zamierzeń długookresowych, z możliwości zaangażowania sił i środków oraz prawidłowego podziału produkcji, który sprzyjać będzie zastosowaniu tej nowej formy organizacyjnej. Wybór powinien być uza-

sadniony przewidywanymi korzyściami ekonomicznymi oraz pokryciem zapotrzebowania odbiorców.

4. Kombinaty, posiadające większą samodzielność od dotychczasowych przedsiębiorstw, powinny działać w ramach ustalonych kierunkowo zadań oraz określonych dla nich wskaźników i limitów. Rola jednostki nadrzędnej powinna ograniczać się do ustalenia zadań i środków wynikających z proporcji rozwojowych oraz do sprawowania nadzoru państwowego. Przy ustalaniu statutów zjednoczenia i kombinatów minister powinien określić, jakie kompetencje przechodzą ze szczebla ministerstwa i zjednoczenia na szczebel kombinatu.

5. Kombinaty powinny dążyć do zorganizowania odpowiedniego zaplecza naukowo-technicznego, zapewniającego wprowadzenie postępowych rozwiązań technicznych w produkowanych wyrobach. W tym celu mogą być tworzone w kombinacie niezbędne jednostki (wyodrębnione komórki) organizacyjne naukowo-badawcze w trybie przewidzianym dla ich powoływania.

6. Rola i stopień samodzielności technologiczno-produkcyjnej zakładu w kombinacie powinny wynikać z zadań produkcyjnych i ekonomicznych kombinatu.

7. Plan kombinatu powinien być planem zintegrowanym, obejmującym całokształt jego działalności.

8. Kombinaty mogą mieć własne zaplecze techniczno-handlowe lub korzystać z usług zaplecza spoza kombinatu.

UCHWAŁA Nr 196 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 października 1969 r.

w sprawie zadań Powszechnej Kasy Oszczędności oraz przejęcia przez Powszechną Kasę Oszczędności zadań i czynności przedsiębiorstwa Obsługa Ratalnej Sprzedaży „ORS”.*(Monitor Polski z dnia 10 listopada 1969 r. Nr 48, poz. 370)*

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Na podstawie art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o prawie bankowym (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 121, z 1964 r. Nr 8, poz. 50 i z 1966 r. Nr 24, poz. 151) w § 1 uchwały nr 11 Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1961 r. w sprawie ustalenia podstawowych zadań Powszechnej Kasy Oszczędności (Monitor Polski Nr 9, poz. 51) wprowadza się następujące zmiany:

1) dotychczasowy pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) udzielanie kredytów dla ludności nierolniczej na:

a) budownictwo i remonty budynków mieszkalnych,

b) uzupełnienie wkładów mieszkaniowych lub budowlanych do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego,

c) ratalny zakup towarów w jednostkach gospodarki społecznej lub na spłatę należności za korzystanie z usług tych jednostek,”;

2) po pkt 3 dodaje się nowe pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) udzielanie pracowniczym kasom zapomogowo-pożyczkowym związków zawodowych specjalnych kredytów na zakup artykułów przemysłowych przez ich członków,

5) finansowanie zakupów inwestycyjnych nie związanych z budownictwem, dokonywanych przez organizacje polityczne, społeczne i zawodowe, posiadające rachunki w Powszechnej Kasie Oszczędności,”;

3) dotychczasowy pkt 4 otrzymuje kolejną numerację 6.

§ 2. Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o prawie bankowym (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 121, z 1964 r. Nr 8, poz. 50 i z 1966 r. Nr 24, poz. 151) w statucie Powszechnej Kasy Oszczędności, stanowiącym załącznik do uchwały nr 12 Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1961 r. w sprawie zatwierdzenia statutu Powszechnej Kasy Oszczędności (Monitor Polski Nr 9, poz. 52), wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

a) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) udzielanie kredytów dla ludności nierolniczej na:

a) budownictwo i remonty budynków mieszkalnych,

b) uzupełnienie wkładów mieszkaniowych lub budowlanych do spółdzielni mieszkaniowych,

c) ratalny zakup towarów w jednostkach gospodarki społecznej lub na spłatę należności za korzystanie z usług tych jednostek,”;

b) po pkt 7 dodaje się nowe pkt 8 i 9 w brzmieniu:

„8) udzielanie pracowniczym kasom zapomogowo-pożyczkowym związków zawodowych specjalnych kredytów na zakup artykułów przemysłowych przez ich członków,

9) finansowanie zakupów inwestycyjnych nie związanych z budownictwem, dokonywanym przez organizacje polityczne, społeczne i zawodowe, posiadające rachunki w Powszechnej Kasie Oszczędności,”;

c) dotychczasowy pkt 8 otrzymuje kolejną numerację 10;

2) w § 24 liczbę „300.000.000” zastępuje się liczbą „1.500.000.000”;

3) w § 25 ust. 2 po wyrazach „dokonuje się” dodaje się wyrazy „w wysokości nie przekraczającej 10% zysku”.

§ 3. 1. Z dniem 1 stycznia 1970 r. Powszechna Kasa Oszczędności przejmie dotychczas wykonywane zadania i czynności przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą „Obsługa Ratalnej Sprzedaży „ORS” Przedsiębiorstwo Państwowe w Warszawie”, zwanego w dalszym ciągu przedsiębiorstwem.

2. Wraz z zadaniami i czynnościami Powszechna Kasa Oszczędności przejmie nieodpłatnie — według bilansu na dzień 31 grudnia 1969 r. — aktywa i pasywa, lokale użytkowe, wszelkie prawa przedsiębiorstwa (w tym również przysługujące przedsiębiorstwu zabezpieczenia) oraz ciężące na przedsiębiorstwie zobowiązania. Powszechna Kasa Oszczędności przejmie również limity zatrudnienia i funduszu płac oraz limity inwestycyjne przedsiębiorstwa.

3. Limit osobowego funduszu płac Powszechnej Kasy Oszczędności na rok 1970 ulega zwiększeniu o kwotę niezbędną na wypłatę pracownikom przedsiębiorstwa premii należnej za IV kwartał 1969 r.

4. Z dniem przejęcia przez Powszechną Kasę Oszczędności zadań i czynności przedsiębiorstwa Minister Handlu Wewnętrznego uchyli zarządzenie o jego powołaniu.

§ 4. 1. Pracownicy zatrudnieni w przedsiębiorstwie w dniu wejścia w życie uchwały przechodzą do pracy w Powszechnej Kasie Oszczędności i podlegają zaszeregowaniu do odpowiednich stanowisk i stawek wynagrodzenia zasadniczego, określonych uchwałą nr 232 Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1966 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników banków.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, otrzymują w Powszechnej Kasie Oszczędności wynagrodzenie zasadnicze nie niższe od dotychczasowego wynagrodzenia (wynagrodzenie zasadnicze łącznie z otrzymaną premią, obliczoną średnio z okresu ostatniego roku przed przejściem do pracy w Powszechnej Kasie Oszczędności).

3. Okresy zatrudnienia w przedsiębiorstwie pracowników, o których mowa w ust. 1, zalicza się do ciągłości pracy w Powszechnej Kasie Oszczędności w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z ciągłości pracy. Okresy zatrudnienia w innych zakładach pracy, poprzedzające zatrudnienie w przedsiębiorstwie, mogą być zaliczone do ciągłości pracy uprawniającej do dodatku za wysługę lat na zasadach obowiązujących w bankach.

4. Wypłata dodatku za wysługę lat pracownikom przedsiębiorstwa, którzy przeszli do pracy w Powszechnej Kasie Oszczędności, nastąpi po raz pierwszy w 1971 r. w oparciu o zasady zaliczania ciągłości pracy, określone w ust. 3.

5. Pracownikom, o których mowa w ust. 1, których dotychczasowe łączne wynagrodzenie (wynagrodzenie zasadnicze wraz z premiami) jest wyższe od górnej stawki wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego dla stanowiska, na które zostaną zaszeregowani w Powszechnej Kasie Oszczędności, przysługuje na okres pozostawania na tych stanowiskach

dodatek wyrównawczy między dotychczasowym a nowym wynagrodzeniem.

6. Szczegółowe zasady ustalania nowych wynagrodzeń i dodatków wyrównawczych pracownikom, o których mowa w ust. 1, określi Minister Finansów.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Finansów i Handlu Wewnętrznego.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów § 3 i § 4, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

8

UCHWAŁA Nr 202 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 listopada 1969 r.

w sprawie umundurowania członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa.

(Monitor Polski z dnia 22 listopada 1969 r. Nr 49, poz. 375)

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Członkowie Korpusu Technicznego Pożarnictwa, zwanego dalej w skrócie KTP, otrzymują umundurowanie na koszt zakładu pracy, w którym pełnią służbę.

2. Prawo do umundurowania powstaje z dniem zawiązania stosunku służbowego lub stosunku pracy wynikającego z umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony.

3. Umundurowanie składa się z ubioru zimowego i letniego.

4. Normy zaopatrzenia w umundurowanie oraz okresy używalności określa załącznik nr 1 do uchwały.

§ 2. 1. Umundurowanie jest koloru granatowego, dystynkcje — koloru złotego, otoki czapek — koloru ciemnoniebieskiego, a obuwie — koloru czarnego.

2. Wzory umundurowania i dystynkcji służbowych członków KTP określa załącznik nr 2 do uchwały.

3. Wzory umundurowania i dystynkcji służbowych dla członków KTP pełniących służbę na statkach morskich oraz w portach morskich określa Minister Żeglugi w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

4. Szczegółowe zasady wydawania umundurowania określa Minister Spraw Wewnętrznych.

5. Normy materiałów wydawanych w zamian przedmiotów gotowych oraz rodzaje i gatunki materiałów, z których wykonywane są poszczególne przedmioty, określa Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Lekkiego.

§ 3. Okres używalności umundurowania liczy się od dnia faktycznego wydania.

§ 4. 1. Przedmioty umundurowania według nowych wzorów określonych w załączniku nr 1 mogą być wydane przez zakłady pracy po wyczerpaniu posiadanych zapasów umundurowania według dotychczasowych wzorów.

2. Wydanie nowych przedmiotów umundurowania członkom KTP może nastąpić po upływie okresu używalności przedmiotów umundurowania, wydanych na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów.

§ 5. 1. W razie wydalenia ze służby lub zwolnienia na własną prośbę członek KTP obowiązany jest uiścić kwotę odpowiadającą wartości posiadanego umundu-

rowania, obliczoną za czas od dnia rozwiązania stosunku służbowego do końca okresu używalności umundurowania.

2. Umundurowanie przechodzi na własność użytkownika w razie rozwiązania stosunku pracy w innych wypadkach niż określone w ust. 1, a także po upływie ustalonych okresów używalności.

§ 6. 1. W razie utraty lub zniszczenia umundurowania przed upływem okresu używalności członek KTP otrzymuje nowe odpowiednie umundurowanie na koszt zakładu pracy, jeżeli utrata lub zniszczenie nastąpiło bez jego winy i przy wykonywaniu obowiązków służbowych. W tych wypadkach okres używalności nowo wydanych przedmiotów należy liczyć od daty ich wydania.

2. Jeżeli utrata lub przedwczesne zniszczenie umundurowania nastąpiło z przyczyn innych niż wymienione w ust. 1, członek KTP otrzymuje nowe umundurowanie po uiszczeniu tej części równowartości utraconego lub zniszczonego umundurowania, jaka przypada za czas od dnia utraty lub zniszczenia do końca okresu używalności.

3. Zakład pracy pokrywa również koszty naprawy i prania umundurowania, jeżeli uszkodzenie lub zabrudzenie nastąpiło bez winy użytkownika i przy wykonywaniu obowiązków służbowych.

§ 7. 1. W zamian za umundurowanie członkowi KTP wypłaca się równowartość pieniężną, jeżeli:

1) nie wydano członkowi KTP przysługującego umundurowania, a stosunek służbowy lub umowa o pracę uległy rozwiązaniu,

2) umundurowanie przydzielono członkowi KTP w terminie późniejszym od nabycia prawa,

3) członek KTP zadeklarował użytkowanie przedmiotów umundurowania przez okres dłuższy od normatywnego.

2. Wysokość oraz szczegółowe zasady wypłacania równowartości pieniężnej określi Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych oraz innym zainteresowanym ministrom i prezydentom wojewódzkich (miast wyłączonych z województw) rad narodowych.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik nr 1 do uchwały nr 202 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1969 r. (poz. 375).

WYKAZ PRZEDMIOTÓW UMUNDUROWANIA DLA CZŁONKÓW KORPUSU TECHNICZNEGO POŻARNICTWA

Lp.	Nazwa przedmiotu	Jednostka miary	Ilość	Okres używalności w latach	Uwagi
1	Czapka garnizonowa	sztuka	1	3	
2	Płaszcz uniwersalny z podpinką	sztuka	1	3	
3	Kurtka zimowa	sztuka	1	2	
4	Spodnie zimowe	sztuka	1	2	dla kobiet spódnica
5	Kurtka letnia	sztuka	1	3	
6	Spodnie letnie	sztuka	1	3	dla kobiet spódnica
7	Krawat	sztuka	1	2	
8	Koszula	sztuka	3	2	
9	Szalik	sztuka	1	3	
10	Skarpety	para	3	1	
11	Trzewiki	para	1	3	dla kobiet botki
12	Półbuty	para	1	3	
13	Dystynkcje służbowe i oznaki	komplet	—	odpowiednio do okresu używalności przedmiotu umundurowania, do którego zostały wydane	

Załącznik nr 2 do uchwały nr 202 Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1969 r. (poz. 375).

WZORY UMUNDUROWANIA I DYSTYNKCJI CZŁONKÓW KORPUSU TECHNICZNEGO POŻARNICTWA

A. Mundur.

Wzór nr 1 Czapka garnizonowa.

- „ nr 2 Kurtka.
- „ nr 3 Spodnie.
- „ nr 4 Spódnica.
- „ nr 5 Płaszcz.

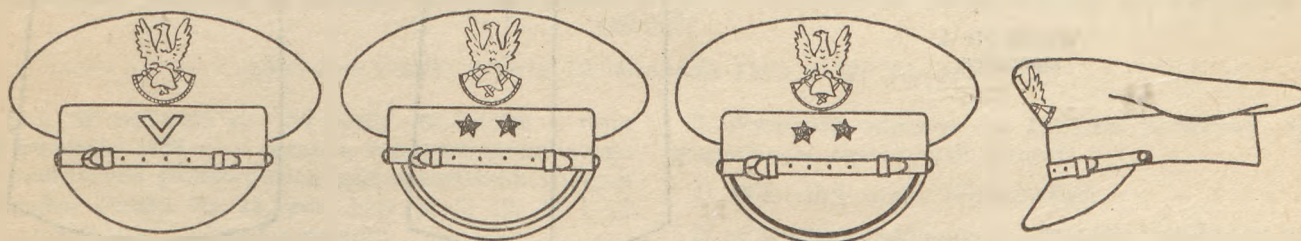
B. Dystynkcje służbowe i oznaki.

- Wzór nr 6 Oznaka pożarnicza na czapkę.
- „ nr 7 Oznaka pożarnicza na kurtkę.
- „ nr 8 Dystynkcje służbowe starszego strażaka.
- „ nr 9 Dystynkcje służbowe sekcyjnego.
- „ nr 10 Dystynkcje służbowe młodszego ogniomistrza pożarnictwa.

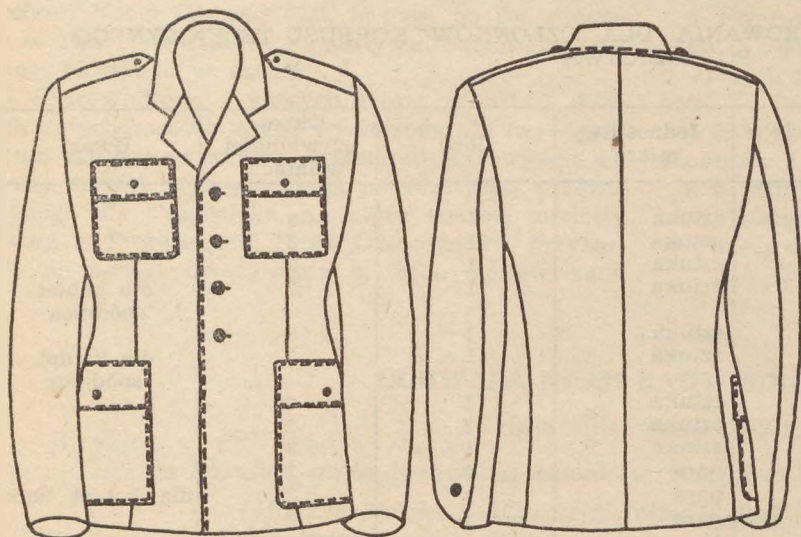
Wzór nr 11 Dystynkcje służbowe ogniomistrza pożarnictwa.

- „ nr 12 Dystynkcje służbowe starszego ogniomistrza pożarnictwa.
- „ nr 13 Dystynkcje służbowe aspiranta pożarnictwa.
- „ nr 14 Dystynkcje służbowe starszego aspiranta pożarnictwa.
- „ nr 15 Dystynkcje służbowe młodszego kapitana pożarnictwa.
- „ nr 16 Dystynkcje służbowe kapitana pożarnictwa.
- „ nr 17 Dystynkcje służbowe starszego kapitana pożarnictwa.
- „ nr 18 Dystynkcje służbowe kapitana szefa.
- „ nr 19 Dystynkcje służbowe kapitana sztabu.

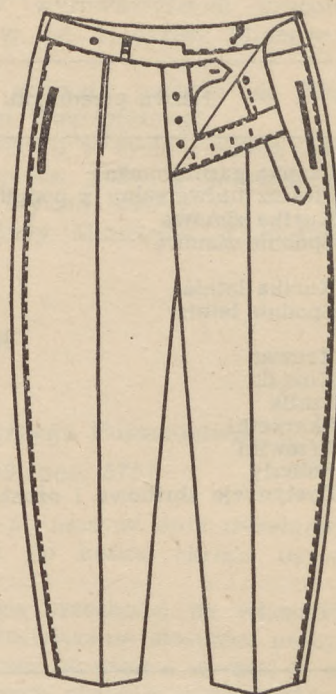
A. Mundur.

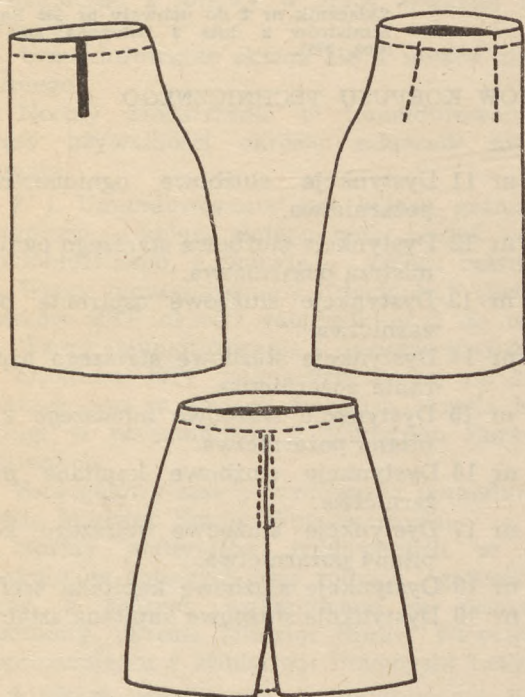
WZÓR Nr 1.
Czapka garnizonowa.

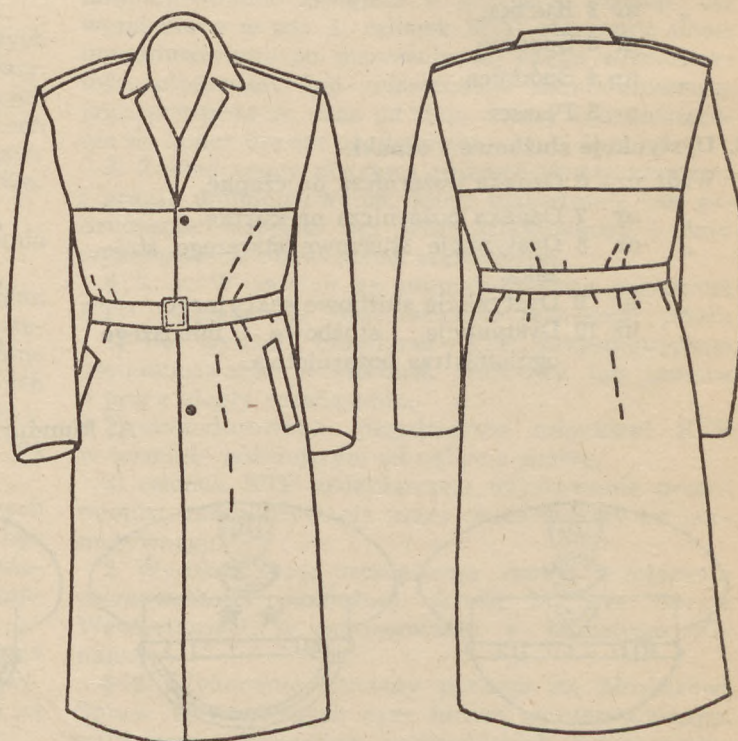
WZÓR Nr 2.
Kurtka.

WZÓR Nr 3.
Spodnie.

WZÓR Nr 4.
Spódnica.

WZÓR Nr 5.
Płaszcz.

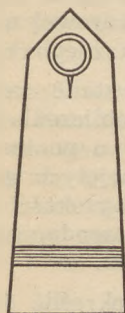
B. Dystynkcje służbowe i oznaki.

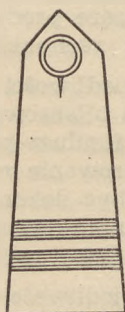
WZÓR Nr 6.
Oznaka pożarnicza
na czapkę.

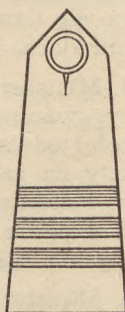
WZÓR Nr 7.
Oznaka pożarnicza
na kurtkę.

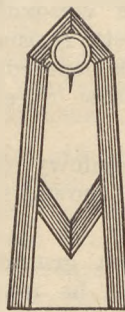
WZÓR Nr 8.
Dystynkcje
służbowe
starszego
strażaka.

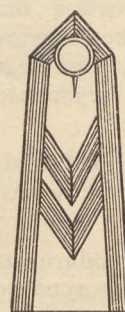
WZÓR Nr 9.
Dystynkcje
służbowe
sekcyjnego.

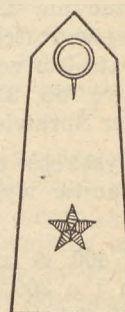
WZÓR Nr 10.
Dystynkcje
służbowe
młodszego
ogniomistrza
pożarnictwa.

WZÓR Nr 11.
Dystynkcje
służbowe
ogniomistrza
pożarnictwa.

WZÓR Nr 12.
Dystynkcje
służbowe
starszego
pożarnictwa.
ogniomistrza

WZÓR Nr 13.
Dystynkcje
służbowe
aspiranta
pożarnictwa.

WZÓR Nr 14.
Dystynkcje
służbowe
starszego
aspiranta
pożarnictwa.

WZÓR Nr 15.
Dystynkcje
służbowe
młodszego
kapitana
pożarnictwa.

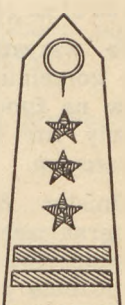
WZÓR Nr 16.
Dystynkcje
służbowe
kapitana
pożarnictwa.

WZÓR Nr 17.
Dystynkcje
służbowe
starszego
kapitana
pożarnictwa.

WZÓR Nr 18.
Dystynkcje
służbowe
kapitana szefa.

WZÓR Nr 19.
Dystynkcje
służbowe
kapitana
sztabu.

9

UCHWAŁA Nr 203 RADY MINISTRÓW

z dnia 6 listopada 1969 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie funduszu premiowego w niektórych państwowych gospodarstwach rolnych.

(Monitor Polski z dnia 10 listopada 1969 r. Nr 48, poz. 372)

§ 1. W uchwale nr 107 Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1966 r. w sprawie funduszu premiowego w niektórych państwowych gospodarstwach rolnych (Monitor Polski Nr 22, poz. 117) §§ 9, 10, 11 i 12 otrzymują następujące brzmienie:

„§ 9. 1. Do tworzenia funduszu premiowego uprawnione są gospodarstwa rolne działające na zasadach rozrachunku gospodarczego.

2. Wysokość odpisów na fundusz premiowy dla gospodarstw rentownych wynosi:

- 1) 13%—15% zysku bilansowego,
- 2) 20% sumy stanowiącej poprawę wyniku w porównaniu do wyniku osiągniętego w poprzednim roku gospodarczym,
- 3) 15%—20% wzrostu wartości produkcji towa-

rowej netto w porównaniu do średniej wartości tej produkcji za ostatnie 3 lata.

3. Wysokość odpisów na fundusz premiowy dla gospodarstw deficytowych wynosi:

1) 20 % sumy stanowiącej poprawę wyniku bilansowego w stosunku do wyniku osiągniętego w poprzednim roku gospodarczym,

2) 10 % wzrostu wartości produkcji towarowej netto w porównaniu do średniej wartości tej produkcji za ostatnie 3 lata.

4. W gospodarstwach rolnych, w których zmiany organizacyjne uniemożliwiają określenie wysokości średniej wartości produkcji towarowej netto za ostatnie 3 lata lub wyniku finansowego za rok poprzedni, podstawę do ustalenia wysokości odpisów określi Minister Sprawiedliwości.

5. Wysokość odpisów na fundusz premiowy dla gospodarstw wymienionych w ust. 2 i 3 powiększa się:

1) o 400 zł za zagospodarowanie 1 ha gruntów ornych i o 200 zł za zagospodarowanie 1 ha trwałych użytków zielonych, przejętych do zagospodarowania, z tym że zwiększone odpisy przysługują przez okres 3 kolejnych lat po przejęciu gruntów i tylko za faktycznie zagospodarowany areal; Minister Sprawiedliwości określi rodzaje gruntów, za których zagospodarowanie przysługiwać będą zwiększone odpisy na fundusz premiowy,

2) o 50 zł za zasiew 1 ha poplonów.

6. We wszystkich gospodarstwach posiadających czynne gorzelnie zysk bilansowy jako podstawę do odpisów na fundusz premiowy zmniejsza się o 1 zł za każdy liter spirytusu wyprodukowany w roku gospodarczym.

7. Minister Sprawiedliwości może wprowadzić inne ograniczenia odpisów na fundusz premiowy w gospodarstwach rolnych wyposażonych w specjalne urządzenia produkcyjne, mające wpływ na wartość produkcji lub rozmiary akumulacji.

8. Ogólna suma odpisów na fundusz premiowy nie może przekraczać 50 % osobowego funduszu płac planowanego na rok gospodarczy, a łącznie z odpisami za zagospodarowanie gruntów, o których mowa w ust. 5 pkt 1 — 60 % tego funduszu płac.

9. Jeżeli suma odpisów na fundusz premiowy jest niższa od 2 % osobowego funduszu płac planowanego na rok gospodarczy, odpisu dokonuje się w wysokości 2 % tego funduszu płac.

10. Jeżeli zysk gospodarstwa rolnego nie pokrywa odpisów na fundusz premiowy, różnicę uzupełnia się dotacją budżetową.

11. W gospodarstwach rolnych, w których w porównaniu z przeciętnym wynikiem z 3 poprzednich lat nastąpiło pogorszenie wyniku finansowego, należy odliczyć od ogólnej sumy naliczonych odpisów

na fundusz premiowy 15 % kwoty stanowiącej pogorszenie tego wyniku. Ogólna suma tych potrąceń nie może być wyższa niż 30 % funduszu premiowego danego roku gospodarczego.

§ 10. 1. Dla ustalenia, czy gospodarstwu rolnemu przysługuje prawo do funduszu premiowego, jak również do obliczenia podstawy odpisów, o których mowa w § 9 ust. 2 pkt 1 i 2, przyjmuje się wynik finansowy za odpowiednie lata gospodarcze, zweryfikowany zgodnie z zasadami ustalonymi w § 16.

2. Do obliczenia podstawy odpisów na fundusz premiowy, o których mowa w § 9 ust. 2 pkt 3, przyjmuje się dane dotyczące produkcji towarowej netto, wynikające z ksiąg rachunkowych każdego roku.

3. Minister Sprawiedliwości może ustalić zasady korygowania wyniku bilansowego dla obliczenia wysokości odpisów na fundusz premiowy o poniesione koszty na zagospodarowanie nowo przejętych gruntów. Korekta może być dokonana w wysokości stawek dopłat z budżetu stosowanych w gospodarstwach rolnych podległych Ministrowi Rolnictwa.

4. Minister Sprawiedliwości może określić inne, poza wymienionymi w ust. 1, 2 i 3, korekty wyniku bilansowego przy ustalaniu podstawy do odpisów na fundusz premiowy.

5. Zasady ustalania wartości produkcji towarowej netto określają wytyczne stanowiące załącznik do uchwały.

§ 11. 1. Środki funduszu premiowego w gospodarstwach rolnych przeznacza się na:

1) inwestycje oraz remonty kapitałne i bieżące w zakresie budownictwa mieszkaniowego oraz budynków i sprzętu o przeznaczeniu socjalnym — w wysokości nie mniejszej niż 25 % ogólnej sumy odpisów na fundusz premiowy,

2) nagrody pieniężne i rzeczowe,

3) wydatki o charakterze socjalnym i kulturalno-oświatowym w wysokości nie mniejszej niż 10 % ogólnej sumy odpisów na fundusz premiowy.

2. Jeżeli ogólna suma odpisów na fundusz premiowy nie przekracza 4 % osobowego funduszu płac planowanego na rok gospodarczy, środki tego funduszu mogą być w całości przeznaczane na nagrody.

3. Od dokonanych wypłat z tytułu nagród nie oblicza się składek na ubezpieczenia społeczne.

§ 12. Fundusz premiowy w gospodarstwach rolnych deficytowych pokrywany jest z dotacji budżetowej".

§ 2. Przepisy niniejszej uchwały mają również zastosowanie przy ustalaniu funduszu premiowego w gospodarstwach rolnych podległych Ministrowi Sprawiedliwości za rok gospodarczy 1968/1969.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

10

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 października 1969 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą uważa się za pracowników w rozumieniu ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

(Dziennik Ustaw z dnia 14 listopada 1969 r. Nr 32, poz. 275)

Na podstawie art. 5 ust. 2 pkt 2, art. 92 i art. 125 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisowi § 2 ust. 2 rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 sierpnia 1968 r. w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą uważa się za pracowników w rozumieniu ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 34, poz. 234 i Nr 40, poz. 287), nadaje się brzmienie:

„2. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą, jeżeli osoba ta albo członek jej rodziny, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, osiąga przychody z gospodarstwa rolnego. Ograniczenie powyższe nie ma zastosowania do wykonujących pracę nakładczą:

1) inwalidów I lub II grupy, jeżeli przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza 14.000 zł rocznie — bez względu na to, czy przychód ten osiągnięty jest przez inwalidę, czy przez członka rodziny, prowadzącego z nim wspólne gospodarstwo domowe,

2) inwalidów niewidomych — bez względu na wysokość przychodu z gospodarstwa rolnego — jeżeli przychód ten jest osiągnięty nie przez inwalidę lub jego współmałżonka, lecz przez innego członka rodziny prowadzącego z inwalidą wspólne gospodarstwo domowe.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji nakładczej, uznawać za pracowników osoby nie będące inwalidami I lub II grupy, wykonujące pracę nakładczą dla danej jednostki gospodarki uspołecznionej, mimo osiągania przychodów z gospodarstwa rolnego lub prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego z osobami osiągającymi takie przychody, pod warunkiem jednak, że przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 14.000 zł rocznie”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem pierwszym miesiąca następującego po ogłoszeniu.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *M. Krukowski*

11

ZARZĄDZENIE Nr 105 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 4 listopada 1969 r.

w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych.

(Monitor Polski z dnia 22 listopada 1969 r. Nr 49, poz. 376)

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 oraz z 1961 r. Nr 81, poz. 343) zarządza się, co następuje:

§ 1. W grupie II wykazu jednostek organizacyj-

nych, stanowiącego załącznik do uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski Nr 33, poz. 162 z późniejszymi zmianami), dodaje się lp. 19 w brzmieniu:

Lp.	Nazwa jednostki	Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne
19	Przedsiębiorstwo Projektowo-Technologiczne Przemysłu Okrętowego „PROMOR”	—

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

12

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 22 września 1969 r.

w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużonego Pracownika Łączności”, zasad i trybu jej nadawania oraz sposobu noszenia.

(Monitor Polski z dnia 10 października 1969 r. Nr 44, poz. 353)

Na podstawie § 7 uchwały nr 147 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1969 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony Pracownik Łączności” (Monitor Polski Nr 36, poz. 275) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Odznaka „Zasłużony Pracownik Łączności”, zwana dalej „odznaką”, jest gwiazdą ośmioramienną, o średnicy 25 mm, koloru brązowego — dla odznaki brązowej, koloru srebrnego — dla odznaki srebrnej i koloru złotego — dla odznaki złotej. Na licowej stronie odznaki znajduje się symbol poczty — trąbka, a w otoku na białej emalii napis: „Zasłużony Pracownik Łączności”. Na odwrotnej stronie odznaki umieszczony jest poziomy napis: „Ministerstwo Łączności”, otoczony napisem „Polska Rzeczpospolita Ludowa”.

2. Odznaka zawieszona jest na metalowej baretce koloru odpowiednio złotego, srebrnego lub brązowego w kształcie prostokąta o wymiarach 25 × 6 mm, z dwoma paskami poziomymi z emalii koloru niebieskiego i czarnego.

3. Wzór odznaki oraz wzór legitymacji zawierają załączniki nr 1 i 2 do zarządzenia.

§ 2. Odznakę brązową może uzyskać osoba, która przepracowała nieprzerwanie co najmniej 3 lata w resorcie łączności lub w służbie łączności innych jednostek państwowych, jednostek spółdzielczych lub organizacji społecznych.

§ 3. Odznakę srebrną może otrzymać osoba, która przepracowała nieprzerwanie co najmniej 5 lat w resorcie łączności lub w służbie łączności jednostek wymienionych w § 2. Odznaka srebrna nie może być jednak nadana wcześniej niż po upływie 2 lat od czasu otrzymania odznaki brązowej.

§ 4. Odznakę złotą może uzyskać osoba, która posiada odznakę srebrną. Odznaka złota nie może być jednak nadana wcześniej niż po upływie 2 lat od czasu otrzymania odznaki srebrnej.

§ 5. W wyjątkowych wypadkach może być przyznana odznaka srebrna lub złota bez uzależnienia od otrzymania uprzednio odznaki niższego stopnia.

§ 6. Odznakę nosi się na prawej stronie piersi.

§ 7. 1. Pracownikom resortu łączności odznakę nadaje Minister Łączności.

2. Pracownikom służb łączności innych jednostek państwowych, jednostek spółdzielczych i organizacji społecznych Minister Łączności nadaje odznakę na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego), przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), właściwego centralnego związku spółdzielczego lub właściwej organizacji społecznej.

§ 8. Wniosek o nadanie odznaki powinien zawierać następujące dane dotyczące osoby zgłaszanej do wyróżnienia: imię i nazwisko, nazwisko panięskie — gdy chodzi o mężatki, imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, miejsce zamieszkania, miejsce pracy i stanowisko służbowe, wykształcenie oraz wyczerpujące uzasadnienie wniosku.

§ 9. 1. Wręczenie odznaki obejmuje także wręczenie legitymacji stwierdzającej jej nadanie.

2. Wręczenie odznaki odbywa się w sposób uroczysty.

3. Wręczenia dokonuje Minister Łączności lub upoważniona przez niego osoba.

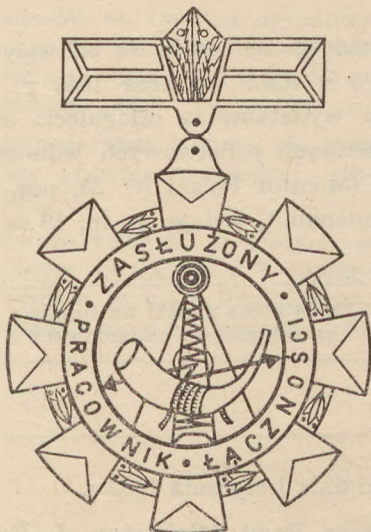
§ 10. 1. Ewidencję nadanych odznak prowadzi Ministerstwo Łączności.

2. Fakt nadania, utraty lub pozbawienia odznaki odnotowuje się w aktach personalnych pracownika.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: E. Kowalczyk

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Łączności z dnia 22 września 1969 r. (poz. 353).

**WZÓR ODZNAKI
„ZASŁUŻONY PRACOWNIK ŁĄCZNOŚCI”**

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Łączności z dnia 22 września 1969 r. (poz. 353).

WZÓR LEGITYMACJI ODZNAKI „ZASŁUŻONY PRACOWNIK ŁĄCZNOŚCI”

str. 2

str. 3

POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA

LEGITYMACJA Nr . . .

Warszawa, dnia 19 . . r.

MINISTERSTWO ŁĄCZNOŚCI

Na podstawie uchwały nr 147 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1969 r. w uznaniu zasług w służbie łączności

nadaje

Ob.

.

. odznakę

ZASŁUŻONY PRACOWNIK ŁĄCZNOŚCI

M. p.

Minister

Uwaga: Format 2A7. Strony 1 i 4 bez nadruku.

13

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 listopada 1969 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie szczegółowego zakresu działania Powszechnej Kasy Oszczędności.

(Monitor Polski z dnia 1 grudnia 1969 r. Nr 50, poz. 383)

Na podstawie art. 11 i 18 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o prawie bankowym (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 121, z 1964 r. Nr 8, poz. 50 i z 1966 r. Nr 24, poz. 151), § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 października 1969 r. w sprawie zasad i trybu likwidacji Banku Inwestycyjnego (Dz. U. Nr 31, poz. 252), § 1 uchwały nr 11 Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1961 r. w sprawie ustalenia podstawowych zadań Powszechnej Kasy Oszczędności (Monitor Polski z 1961 r. Nr 9, poz. 51 i z 1969 r. Nr 48, poz. 370) oraz zgodnie z § 2 i 4 statutu Powszechnej Kasy Oszczędności (Monitor Polski z 1961 r. Nr 9, poz. 52 i z 1969 r. Nr 48, poz. 370) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 3 października 1963 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Powszechnej Kasy Oszczędności (Monitor Polski Nr 78, poz. 384) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. PKO udziela kredytów:

1) ludności nierolniczej (bezpośrednio osobom fizycznym) na:

a) budownictwo (budowę, dokończenie budowy, odbudowę) i kapitalne remonty domów jednorodzinnych i lokali w małych domach mieszkalnych,

b) remonty bieżące budynków wielomieszkalniowych,

c) uzupełnienie wkładów mieszkaniowych lub budowlanych do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego,

d) ratalny zakup artykułów przemysłowych w jednostkach gospodarki uspołecznionej i spłatę należności za korzystanie z usług tych jednostek;

2) pracowniczym kasom zapomogowo-pożyczkowym związków zawodowych na zakup artykułów przemysłowych przez ich członków;

3) na zlecenie Ministra Finansów — osobom fizycznym i jednostkom gospodarki nie uspołecznionej.

2. Zasady udzielania kredytów, o których mowa

w ust. 1 pkt 1 i 2, określają odrębne przepisy.”;

2) po § 7 dodaje się § 8, 9 i 10 w brzmieniu:

„§ 8. PKO finansuje zakupy inwestycyjne nie związane z budownictwem, dokonywane przez organizacje polityczne, zawodowe i społeczne, posiadające rachunki bieżące w PKO, na zasadach określonych szczególnymi przepisami.

§ 9. PKO prowadzi działalność usługową na rzecz uspołecznionych przedsiębiorstw i jednostek gospodarczych, polegającą na odbiorze utargów w formie zamkniętych depozytów i odwożeniu ich do oddziałów Narodowego Banku Polskiego.

§ 10. PKO administruje należnościami:

1) miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych z tytułu sprzedaży przez Państwo osobom fizycznym domów mieszkalnych oraz działek budowlanych,

2) miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych, funduszy mieszkaniowych Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Ministerstwa Sprawiedliwości oraz funduszy innych jednostek gospodarki uspołecznionej z tytułu pożyczek, udzielonych osobom fizycznym na budownictwo mieszkaniowe,

3) miejskich i powiatowych funduszy mieszkaniowych z tytułu przysługujących im od osób fizycznych opłat rocznych za wieczyste użytkowanie działek:

a) zabudowanych,

b) nie zabudowanych w zakresie należności administrowanych do dnia 30 listopada 1969 r. przez Bank Inwestycyjny.”;

3) dotychczasowe § 8—11 otrzymują kolejną numerację 11—14.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1969 r., z tym że PKO udziela kredytów na ratalny zakup artykułów przemysłowych i spłatę należności za korzystanie z usług począwszy od dnia 1 stycznia 1970 r.

Minister Finansów: w z. M. Krzak

14

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 września 1969 r.

w sprawie niezawieszania prawa do emerytury lub renty rencistom zatrudnionym okresowo w powiatowych komisjach poborowych.*(Monitor Polski z dnia 10 października 1969 r. Nr 44, poz. 354)*

Na podstawie art. 65 ust. 4 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rencistom zatrudnionym nie dłużej niż 4 miesiące w roku kalendarzowym w powiatowych komisjach poborowych nie zawiesza się prawa do emerytury lub renty pomimo osiągania z tego tytułu zarobków przekraczających 750 zł miesięcznie.

2. W razie przedłużenia okresu zatrudnienia ponad 4 miesiące w roku kalendarzowym z zarobkiem przekraczającym 750 zł miesięcznie właściwe do spraw wewnętrznych organy prezydów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych zawiadamiają o tym organ rentowy.

3. W razie wykonywania zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, ponad 4 miesiące w roku kalendarzowym z zarobkiem przekraczającym 750 zł miesięcznie, prawo do emerytury, renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa i do renty rodzinnej — ulega zawieszeniu od najbliższego terminu płatności przypadającego po upływie czwartego miesiąca zatrudnienia.

§ 2. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio do:

1) górniczych emerytur i górniczych rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa oraz do górniczych rent wdowich po pracownikach zmarłych wskutek innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa — przysługujących na podstawie ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19);

2) kolejowych emerytur i kolejowych rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa powstałego z innych przyczyn niż wypadek w zatrudnieniu lub choroba zawodowa oraz kolejowych rent rodzinnych — przysługujących na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10);

3) rent rodzinnych przysługujących na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach

pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8), jeżeli nie zachodzą warunki określone w art. 8 ust. 2 i 3 tej ustawy;

4) rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa nie pozostającego w związku ze służbą wojskową oraz do rent rodzinnych — przysługujących na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11);

5) rent rodzinnych przysługujących na podstawie ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299);

6) rent z tytułu wysługi lat, rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa nie pozostającego w związku ze służbą oraz rent rodzinnych po funkcjonariuszach zmarłych bez związku przyczynowego ze służbą — przysługujących na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) i ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 69, poz. 436);

7) rent przysługujących:

a) na podstawie ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o zaopatrzeniu emerytalnym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, ich domowników oraz ich rodzin (Dz. U. z 1966 r. Nr 1, poz. 1),

b) na podstawie ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 13, poz. 90),

c) w związku z art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 24 stycznia 1968 r. o rentach i innych świadczeniach dla rolników przekazujących nieruchomości rolne na własność Państwa (Dz. U. Nr 3, poz. 15) — na podstawie ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o przejmowaniu niektórych nieruchomości rolnych w zagospodarowanie lub na własność Państwa oraz o zaopatrzeniu emerytalnym właścicieli tych nieruchomości i ich rodzin (Dz. U. Nr 38, poz. 166).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: M. Krukowski

15

WYJAŚNIENIE Nr 3 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 5 września 1969 r.

w sprawie terminu rozciągnięcia na choroby zawodowe przepisów ustawy o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy.*(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 października 1969 r. Nr 4, poz. 8)*

W związku z wątpliwościami powstałymi przy stosowaniu przepisu § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1968 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o świadczeniach pienięż-

nych przysługujących w razie wypadków przy pracy na choroby zawodowe (Dz. U. Nr 22, poz. 145) — Komitet Pracy i Płac na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komii-

tetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

1. Pracownik, który stał się inwalidą wskutek choroby zawodowej, ma prawo do świadczeń określonych w ustawie z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8), zwanej dalej „ustawą”, jeżeli zatrudniony był przy pracach narażających na powstanie lub nawrót choroby zawodowej:

1) po dniu 31 sierpnia 1968 r. albo
2) po dniu 31 grudnia 1967 r. — w przypadkach krzemicy lub krzemicogruźnicy występującej u pracowników objętych systemem górniczego zaopatrzenia emerytalnego.

2. Świadczenia określone w ustawie przysługują również w przypadkach, gdy pracownik zatrudniony był przy pracach narażających na powstanie lub nawrót choroby zawodowej przed datą określoną w ust. 1 pkt 1 lub 2 pod warunkiem, że inwalidztwo wskutek choroby zawodowej powstało po tej dacie; nie dotyczy to przypadków zmiany grupy inwalidów u osób pobierających renty inwalidzkie z tytułu

choroby zawodowej przyznanej przed rozciągnięciem ustawy na te choroby.

3. Za zatrudnienie przy pracach narażających na powstanie lub nawrót choroby zawodowej uważa się również okresy pobierania z tytułu takiego zatrudnienia zasiłków z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby lub macierzyństwa.

4. Pracownicy, którzy stali się inwalidami wskutek choroby zawodowej i nie spełniają warunków określonych w ust. 1 lub 2:

1) mają prawo do rent inwalidzkich na warunkach i w wysokości określonej w przepisach o powszechnym, górniczym lub kolejowym zaopatrzeniu emerytalnym,

2) mogą dochodzić od ubezpieczonego zakładu pracy wynagrodzenia szkód wynikłych na skutek choroby zawodowej, na zasadach określonych w art. 21 ust. 3 ustawy.

5. Postanowienia ust. 1—4 stosuje się odpowiednio do rent rodzinnych po pracownikach zmarłych wskutek choroby zawodowej, z tym że w razie śmierci rencisty pobierającego rentę inwalidzką, przysługuje renta rodzinna na podstawie tych przepisów, w oparciu o które przyznana była renta inwalidzka.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
w z. Z. Dudziński

16

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 10 września 1969 r.

w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Zasłużony dla Kultury Polskiej”, trybu jej nadawania, sposobu wręczania i noszenia oraz trybu pozbawiania.

(Monitor Polski z dnia 26 września 1969 r. Nr 42, poz. 337)

Na podstawie § 5 uchwały nr 146 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1969 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony dla Kultury Polskiej” (Monitor Polski Nr 36, poz. 274) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Odznaka „Zasłużony dla Kultury Polskiej” ma kształt rozety ośmioramienną z wypukłym pierścieniem w środku, na którym umieszczony jest napis „Zasłużony dla Kultury Polskiej”. Wewnątrz pierścienia widnieją stylizowane inicjały „PRL”. Średnica rozety wynosi 32 mm. Rozeta umocowana jest przy pomocy metalowego kółka do pionowego elementu w kształcie prostokąta o wymiarach 13×40 mm. W górnej części elementu wkomponowany jest orzeł — godło Państwa. Reszta elementu o barwie biało-czerwonej w układzie pionowym. Odznaka wykonana jest z metalu złożonego. Poszczególne elementy mają barwy: rozeta — ciemnoczerwoną, orzeł i pierścień z napisem — srebrną, inicjały — złotą na białym tle.

2. Wzór odznaki stanowi załącznik nr 1 do zarządzenia.

§ 2. 1. Wniosek o nadanie odznaki powinien zawierać omówienie zasług dla kultury polskiej położonych przez osoby lub organizacje i instytucje, a w stosunku do osób ponadto ich dane personalne.

2. Wniosek o nadanie odznaki powinien być zgło-

szony przynajmniej na dwa miesiące przed datą zamierzonego wręczenia.

§ 3. 1. Odznakę wręcza Minister Kultury i Sztuki lub osoba przez niego upoważniona.

2. Za granicą odznakę mogą wręczać kierownicy placówek dyplomatycznych lub konsularnych Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

3. Wraz z odznaką wręcza się odznaczonemu legitymację, stwierdzającą nadanie odznaki, według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do zarządzenia.

§ 4. Ewidencję odznak prowadzi Ministerstwo Kultury i Sztuki.

§ 5. Odznakę nadaną osobom nosi się na prawej stronie piersi.

§ 6. 1. Pozbawienie odznaki następuje w wypadku przewidzianym w § 4 uchwały nr 146 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1969 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Zasłużony dla Kultury Polskiej” (Monitor Polski Nr 36, poz. 274) na wniosek uprawnionego do wystąpienia o nadanie odznaki.

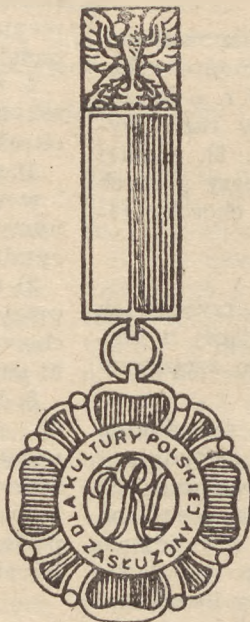
2. Pozbawienie odznaki odnotowuje się w ewidencji odznak, o której mowa w § 4.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: L. Motyka

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 10 września 1969 r. (poz. 337).

WZÓR ODZNAKI „ZASŁUŻONY DLA KULTURY POLSKIEJ”

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 10 września 1969 r. (poz. 337).

WZÓR LEGITYMACJI STWIERDZAJĄCEJ NADANIE ODZNAKI „ZASŁUŻONY DLA KULTURY POLSKIEJ”

LEGITYMACJA Nr Minister Kultury i Sztuki Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej W uznaniu zasług położonych w propagowaniu sztuki i kultury polskiej przyznaję ODZNAKE „ZASŁUŻONY DLA KULTURY POLSKIEJ” Minister Warszawa	ATTESTATION Nr Le Ministre de la Culture et des Beaux-Arts de la Republique Populaire de Pologne En reconnaissance de ses activités dans le domaine de la diffusion de la Culture et des Beaux-Arts de la Pologne nous conferons à L'ORDRE DU „MÉRITE EN FAVEUR DE LA CULTURE POLONAISE” Le Ministre Varsovie
--	---

(wymiaru 14,5 cm × 11,5 cm)

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj dla czytelników indywidualnych przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Wszystkie instytucje państwowe i społeczne mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie za pośrednictwem Oddziałów i Delegatur „Ruch”. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty. Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—. Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024. Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowogrodzka 15/17, konto PKO Nr 141-6-700044 VII O/M Warszawa.

Drukarnia Wydawnictwa Związkowego CRZZ. Papier gazetowy kl. VIII, 50 g. Objętość ark. wyd. 3,5, ark. druk. 3. Zam. 913/69. 21 900. egz. K-91.

INDEKS 35404